

DE STAD

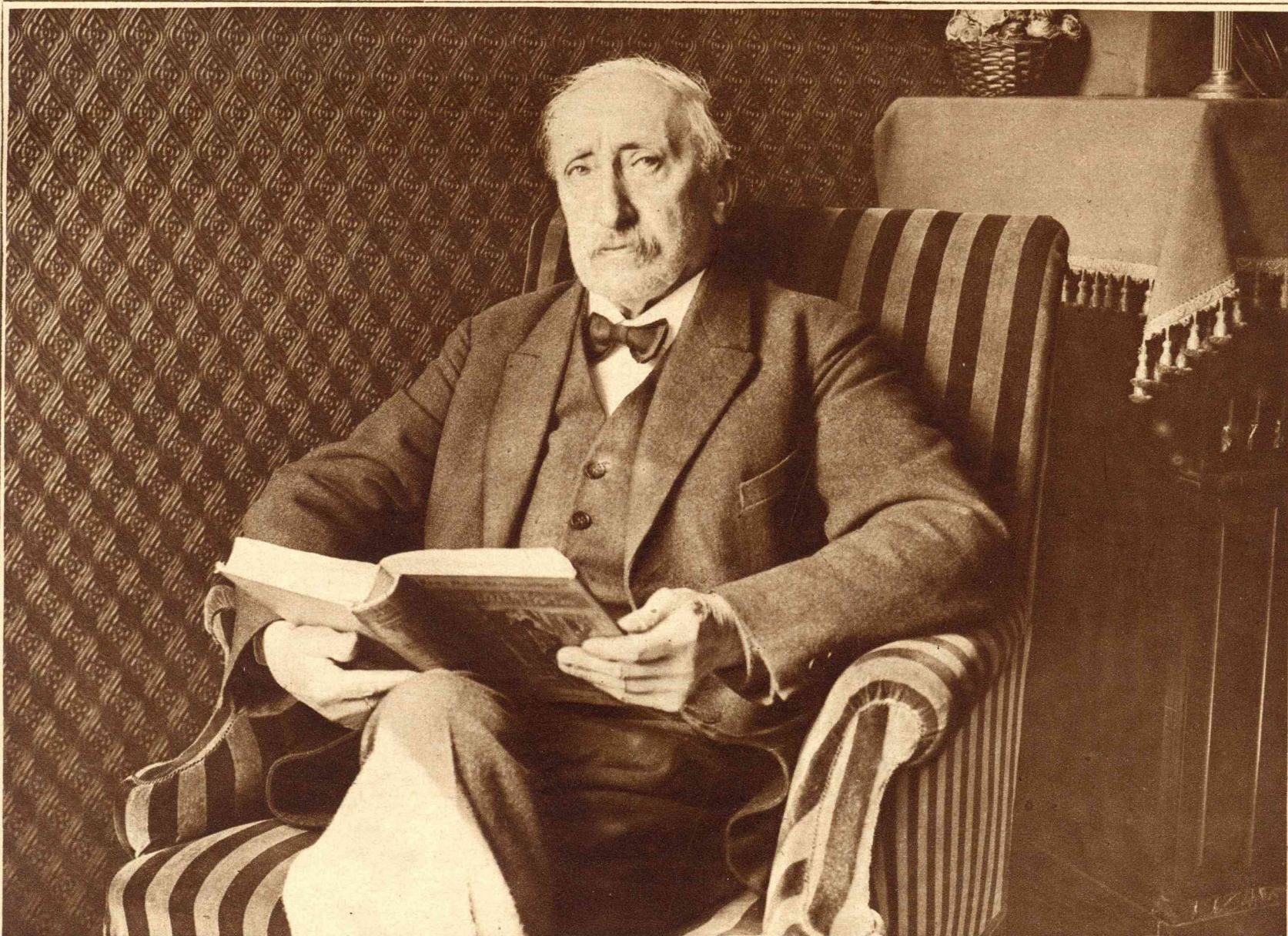
AMSTERDAM

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

Zondag 18 Mei zal de 70ste verjaardag van Bernard Zweers herdacht worden met een feestconcert onder leiding van Willem Mengelberg. Op dat concert zal ook worden uitgevoerd de vier-deelige symphonie „Aan mijn Vaderland”, een van Zweers' belangrijkste werken, dat dateert van 1890. De vier deelen „In Neerland's wouden”, „Op het Land”, „Op het Strand en op Zee” en „Ter Hoofdstad” zijn successievelijk voltooid en ten gehore gebracht; nu zal het geheele werk worden uitgevoerd. Wij publiceeren naar aanleiding van Zweers' 70sten verjaardag een foto, dezer dagen speciaal voor *De Stad* te zijnen huize op den Willemsparkweg gemaakt.

Speciale afdeeling voor heeren strijkgoed. Modelwasscherij

DE *Lelie*
Wassch- en Strijkmachine

over het Y.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG
10. 14. 16 & 18

Weg met de wasvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
**Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.**

zijn alleen met koud water af te
wassen, jaren te dragen, van
het beste linnen strijkgoed niet
te onderscheiden, met knoop-
gatenversterking voorzien en
nemen heelst geen vuil aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT'S

VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen

Telegram-adres:

Valencia-Groningen

Telefoon 543

Corona

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

BEZUINIGEN

is het slagwoord van onzen tijd Voor den
zakenman zijn verschillende wegen, die naar dit
doel kunnen voeren Een daarvan is zeer zeker
dat hij zijn advertentie's plaatst in die bladen.
waarvan hij kan veronderstellen dat zij door
een koopkrachtig publiek worden gelezen

DE STAD AMSTERDAM

is zulk een blad Het verzekert U succes

*Uw Gezondheid
gaat voor*

maak Uw lichaam
krachtig door
goede rust!
Op onze **Stalen
Gezondheids
Matrassen**
15 JAAR GARANTIE
BLOM

FERD. BOLSTR. 18

1 Persoons 19.50

2 Persoons 24.50

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Grote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

Groote uitgeversmaatschappij zoekt

AGENTEN- BEZORGERS

door het geheele land, voor verschil-
lende periodieken. Sollicitanten
moeten goed met publiek kunnen
omgaan, een zeer eenvoudige admi-
nistratie kunnen voeren, in het
bezit zijn van een fiets, (lieftst trans-
sportfiets) en bereid zijn zich geheel
aan de exploitatie van de betreffende
periodieken te wijden. Het loon zal
van 40 tot 70 gulden p. w. kunnen
bedragen. Br. onder no. 13233, bur.
Nieuwe Haarlemsché Courant,
Nassaulaan 49, Haarlem.

Brieven zonder uitvoerige inlich-
tingen worden terzijde gelegd.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | **Verkoudheid**
Hoofd- en | **Griep**
Zenuwpijn | **Influenza**

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Probeert ze heden

15 cent

*Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten*

MATH. VAN DE GRAAF

FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLACHTERIJ

MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN

TELEFOON NOORD 9033

Assendelftstraat 3 — **AMSTERDAM**
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA**

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren

op **DE STAD AMSTERDAM** a f 1.62⁵ per drie maanden ¹⁾
f 0.12⁵ per week

Naam

Adres

¹⁾ doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met
postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van

„DE STAD AMSTERDAM”

HEERENGRACHT 131

INGANG BERGSTRAAT

N.V.

**HOLLANDIA'S
GOEDERENHANDEL**

NIEUWENDIJK 120 - AMSTERDAM

TEL. 30192

**MEUBELN
BEDDEN
TAPIJTEN**

DE GEMAKKELIJKSTE BETALINGS-VOORWAARDEN

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.625 PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

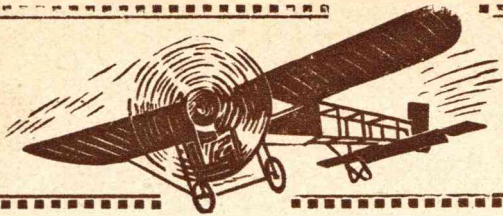
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Dr. T. P. SEVENSMA.

In de laatste week van December gaven wij hier op deze plaats het portret van dr. C. P. Burger Jr., die meer dan dertig jaren bibliothekaris der Universiteits-bibliotheek is geweest. Heden zijn wij in staat een speciaal voor *De Stad* vervaardigd portret te geven van zijn opvolger, dr. T. P. Sevensma, die in de jongste gemeenteraadszitting als zoodanig is benoemd. Dr. Sevensma is directeur der Openbare Leeszaal en Bibliotheek hier te stede, een functie, die hij zal blijven waarnemen, naast zijn nieuwe. Reeds vroeger, van 1908—1913, is hij werkzaam geweest aan de universiteits bibliotheek, daarna is hij drie jaren bibliothekaris geweest aan de in 1913 gestichte Handelshoogeschool te Rotterdam, waarna hij weer als directeur van de Openbare Leeszaal en Bibliotheek naar de Hoofdstad kwam.

8

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

„En zou je 't willen gelooven?’ zei Calypso, „die ezel van 'n Thyne had ons haast er in laten vliegen door het cliché te verliezen. Het zou minstens een jaar geduurd hebben, eer we een nieuw hadden kunnen krijgen. Gelukkig heeft onze vriend z'n positie nog kunnen redden door het blok weer terug te vinden voor z'n eigen deur, maar hij heeft ons leelijk doen schrikken.”

De beschuldigde keek het mooie meisje met een donkeren blik aan, maar hij sprak niet.

„Een ongeluk kan gebeuren,” pleitte Tom voor hem, met een onschuldig gezicht. „Maar wat een schitterend idee, juffrouw Calypso! Ik veronderstel, dat die Boultee uw papieren in omloop brengt en er echte bankbiljetten voor in de plaats geeft. Ik ben er trotsch op deel te mogen uitmaken van zulk een organisatie.”

„Dan zullen we nu gaan. Het is niet noodig je te vervelen met de technische details van het fabricaat. Laat ons even uit, Leo.”

Het bevel werd geuit op den toon eener jonge koningin — en Thyne sprong dadelijk overeind om het op te volgen. Maar toen hij hem, op den drempel, voorbij liep, zag Tom 'n uitdrukking van hevigen haat op het gezicht van den voornaamsten assistent. Hij wist wat dit te beteekenen had, Thyne was jaloersch.

En buiten gekomen vond hij reden om zijn vermoeden te bevestigen. Twee zachte armen werden plotseling om zijn hals geslagen en een vleierende stem fluisterde hem in 't oor:

„O jij — je bevalt me! Geef me een kus, wil je?”

VIJFTIENDE HOOFDSTUK. WAAROM TOM CALYPSO KUSTE.

Tom Baxter was niet preutsch. De verleiding, die hem hier geboden werd, zou menigen jongen man hebben doen vallen. Er was iets bedwelmends in den geur der haren van het meisje en in den druk van haar lenige armen. Maar Tom dacht aan Helen, het lieve kind, dat hij eens zijn vrouw hoopte te kunnen noemen. Zij zou bezoedeld worden door de aanraking van lippen, die Calypso, de hoogepriesteres in een tempel van misdaad, gekust hadden.

Toen flitste de gedachte door zijn brein, dat het zijn plicht kon wezen, Calypso haar zin te geven. Hij had alle reden om haar te wantrouwen. Haar schaamteloze en onvrouwelijke tegemoetkoming was klaarblijkelijk een val, die voor hem opengezet werd. Het was zijn plicht, vond hij, alles te onderzoeken, wat Ambler ontmaskeren kon.

De aangewezen weg om alles van een val te weten te komen is: erin te vallen. En Tom's overgave volgde de invitatie zoo vlug, dat hij

zich vleide met de hoop, dat zijn aarzeling niet was opgemerkt.

Gedurende een minuut lag de sirene in zijn armen. Toen maakte ze zich, zuchtend, vrij. En nu volgde een blunder van haar kant.

„En nou zal je wel niet meer aan die onnoozele dochter van den dokter denken,” zei ze „Nou behoort je mij toe — heelemaal.”

„En jij behoort aan mij,” antwoordde Tom, dubbelzinnig. Zij zou hem toebehooren, nog beter gezegd: ze zou behooren aan de justitie, zoo gauw hij haar kon laten arresteeren. De „onnoozele dochter van den dokter” zou daarvoor kunnen zorgen, als ze, volgens afspraak, Maandag-avond bij den muur van het kasteel kwam.

De teederheid waaraan de jonge man bloot-

hier omtrent scheen er op te wijzen, dat Ambler er alles van te voren van had geweten — hij de heele comédie misschien wel zelf op touw gezet had en dat het een onderdeel was van het spel, dat deze misdadigers speelden.

Toch had Tom geen spijt van den kus dien hij Calypso had gegeven. Het was wel niet zoo'n aangename gewaarwording voor hem geweest, maar hij beschouwde het als een bittere medicijn, met een onaangenaamen nasmaak, en hoopte, dat hij er op den langen duur baat bij zou vinden. Hij zou waarschijnlijk later wel meer van de medicijn bemerken — zoodra ze werkte.

Hij trachtte niet meer aan den kus te denken en overpeinsde het succes dat hij behaald had,

door op de hoogte te komen van de geheimen der bende. Hij glimlachte, dat hij dit woord bezigde ten aanzien van een organisatie die werd voorgezet door een menschevenden ouden heer, die in een middeleeuwsch kasteel woonde, maar het was zoo zeker een „bende,” als iedere valsche munters-troep. En hij zou die ontmaskeren.

Hij zou een gedetailleerd verhaal moeten schrijven, dat hij Maandag over den muur zou kunnen gooien, als Helen daar zou komen, en het was nu Zaterdag. Dat ging dus nog best. Maar hij zou ook aanwijzingen moeten doen ten

aanzien van de wijze waarop de autoriteiten zouden moeten optreden en hier voelde hij zich niet erg sterk, daar hij er geen begrip van had, hoe de autoriteiten gewoon waren zich te stellen tegenover dergelijke grootsch opgezette misdaden.

Een ding stond van het eerste oogenblik bij hem vast; de plaatselijke politie-man, Busby, was een beste kerel om een of anderen landlooper op te sluiten, maar die niet pienter genoeg was, om met menschen als de Amblers af te rekenen.

Tot wien hij zich dan wel moest wenden, wist hij niet, te meer daar iemand die hem niet kende zijn verhaal wel eens zou kunnen beschouwen als een waanbeeld van een krankzinnige.

Het beste wat hij kon doen was, zijn verhaal te adresseeren aan den handigen dokter Learoyd en het aan hem over te laten verder te doen wat noodig was. Daar schoot hem nog iets te binnen; hij zou dr. Learoyd voorstellen, overleg te plegen met den handigen journalist, Steven Gladdice, die zoo'n groote belangstelling getoond, om niet te zeggen verdenking gekoesterd had jegens de bewoners van het kasteel. Het zou hem niet verwonderen, als Gladdice reeds op eigen hand een onderzoek had ingesteld.

Na aldus besloten te hebben, begon Tom een zakelijk verhaal op te stellen van al wat hij,

Het mag dan de laatste dagen wat veel gewaaid hebben en de stadsbewoner mag wat meer regen gehad hebben dan hem lief was, voor den boer, voor wien het landleven weer begint, is het eindelijk dan toch eens het weer geworden waarnaar ze al zoo lang hebben verlangd. Hier boven een aardig tafereeltje uit den Middelpolder te Amstelveen, waar de boeren druk bezig zijn met het gieren van het land.

stond, toen zij naar binnen gingen, stuitte hem tegen de borst, maar hij liet zich dat welgevallen, liever, dan het succes, dat nu in zicht was, in gevaar te brengen. Hij had nu meer dan een aanwijzing; aanwijzingen hadden nu voor hem afgedaan, nu moest hij bewezen feiten hebben. Al wat hem nu nog te doen stond was, er voor te zorgen, dat hetgeen hij wist in handen kwam van hen, die bevoegd waren er verder gevolg aan te geven.

Hij voelde zich opgelucht, toen hij ten slotte van het meisje wegkomen en zich in zijn kamer opsluiten kon. Den toestand in het licht der gebeurtenissen van den avond overdenkend, vond hij de eenige episode waaromtrent hem nog twijfel bleef de verlieftheid van Calypso. Was die maar, met het een of andere oogmerk, voorgewend, of had zijn, wat hij bij zichzelf noemde „fatale schoonheid” werkelijk indruk op haar gemaakt?

Hij vertrouwde die omstrengelende armen en die roode lippen niet. Hij begreep wel niet, wat haar bedoeling kon zijn, maar dat er iets was, wilde hem maar niet uit de gedachten. Hij redeneerde, en die redeneering was nog zoo dom niet, dat als ware liefde Calypso had gebracht tot haar plumpe, onvrouwelijke toenaadering, zij hem of zou hebben gevraagd Ambler alles mee te deelen, of om het voor hem geheim te houden. Haar absolute onverschilligheid

sedert hij bij Ambler zijn intrek had genomen, was te weten gekomen. In dat verhaal stond alles wat de lezer reeds weet, behalve de bloedverwantschap die er bestond tusschen den heer en mevrouw Ambler" en den medeplichtigen bankier te Courtenay Peveril, en de „avances" van de verliefde Calypso. Het eerste wist Tom zelf nog niet en over het tweede schaamde hij zich te veel, om het op papier te zetten.

Niettemin was hij, toen hij zich ter ruste legde en het relaas dat hij had opgeschreven onder zijn hoofdkussen had verborgen, blij, dat hij de uitdaging van Calypso had aangenomen en zich haar naar patchoeli ruikenden kus had laten welgevalen — van dien kus hoopte hij groote dingen.

Maar hij was blij, dat hij er in zijn rapport geen melding van had gemaakt.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

ZONDAGSBEZOEK VAN STEVEN GLADDICE

Dr. Learoyd luierde, evenals de meeste platelandsgeneesheeren, 's Zondags een beetje. 's

Morgens ging hij met Helen naar de kerk, 's-middags luierde hij, als het zomer was, in zijn tuin en las daar een medisch vakblad. Visites maakte hij dien dag niet; alleen wanneer er een dringend geval was, ging hij zoover van huis, dat hij zijn kleine auto noodig had.

Hij en Helen zaten in de schaduw van een grooten beuk. Het was daags na Tom's inwijding in wat er op het kasteel gebeurde en het meisje was zoo in zichzelf gekeerd, dat het bijna leek, alsof zij een voor gevoel had van de overgave van den man dien zij liefhad aan Calypso. Zij dacht aan haar belofte, om den volgen-

den dag om middernacht onder den muur van het kasteel te zijn en zij overwoog haar kansen. Zij begreep, dat ze persoonlijk nogal wat riskeerde, maar daar had zij ook al aan gedacht, toen zij zich met de taak belastte. Dat veront-rustte haar echter niet in het minst. Als ze er maar voor zorgde, haar taak ten uitvoer te leggen, zonder op heeterdaad betrappt te worden door hen tegen wien het optreden van dien dwaas Tom gericht was. Zij huiverde voor hem, als zij dacht aan Leo Thyne met zijn sluwe oogjes en den man die met zijn geheel-onthouders-praatjes haar vader voor de herberg had aangesproken.

Tegenover zulke menschen was Tom niet meer dan een kind en die feeks, die haar in haar Rolls-Royce was voorbijgereden, zou den jeugdigen Tom ook wel te glad af zijn.

Plotseling werd het geluid van een motor-wiel gehoord. Voor het tuinhok stopte het en even later kwam de journalist Steven Gladdice op het tweetal onder den beukeboom toe.

Goeden dag dokter, goeden dag juffrouw," zei hij. „Stoor ik u in uw Zondagsmiddagsrust?"

De dokter stond op, zette een stoel bij voor zijn bezoeker en verklaarde dezen aanstonds, dat hij welkom was.

„Nieuws voor ons?" vroeg dr. Learoyd, Gladdice aanzien.

„Ik kwam juist eens hooren, of u nieuws voor mij had," was het antwoord. „De kwestie is, dat ik een beetje bang ben voor den jongen Baxter. Hebt u al iets van hem gehoord, sedert hij op het kasteel is?"

„Nee," zei de dokter. „Het was hem bij zijn aanneming als voorwaarde gesteld, dat hij geen betrekkingen zou onderhouden met de buitenwereld. Waarom bent u bang voor hem, mijnheer Gladdice?"

De journalist trok een bedenkelijk gezicht.

„Ambler is een internationale schurk. Ik heb een onderzoek ingesteld en ben heel wat van zijn leven te weten gekomen. Hij is buitengewoon gevaarlijk; ik zou geen cent geven voor het leven van den jongen Baxter, als die oude schurk hem er van verdacht, op het kasteel te komen spionneeren. Het verbieden van het onderhouden van betrekkingen met personen buiten het kasteel is zoo goed als een bekentenis dat het niet veel goeds is, wat daar omgaat."

„Wat voor soort misdrijf is het, dat Ambler pleegt?" vroeg de dokter na een lange pauze.

„Dat is mij moeilijk te zeggen," antwoordde Gladdice, „hij is zoo handig, dat men hem nooit iets heeft kunnen bewijzen, maar ik heb

meer kwam; na de mededeelingen van mijnheer Gladdice zult u misschien wat handbaarder wezen."

„Wat denkt u ervan, mijnheer Gladdice?" vroeg de dokter, „zou het niet gevaarlijk zijn?"

„Ik acht het een buitengewoon geluk, dat de jongelui zoo voorzichtig zijn geweest, om die afspraak te maken," antwoordde de journalist. „Zou u mij misschien even precies willen vertellen, wat de afspraak is, juffrouw?"

Helen deelde het door haar zelf ontworpen en door Tom goedgekeurd plan mee, om de mogelijkheid om met elkaar in contact te komen open te houden en noemde tijd en plaats, wanneer en waar zij het bericht in ontvangst zou nemen.

„Dat is prachtig," zei Gladdice, na een oogenblik te hebben nagedacht. „Houd u aan de afspraak, juffrouw. Laat u de zaak maar aan mij over, dokter, ik zal er wel voor zorgen, dat haar niets overkomt."

„Uitstekend," antwoordde de dokter na eenige oogenblikken, „vooruit dan maar."

Na met de Learoyd's de thee te hebben gebruikt, vertrok Gladdice, zonder dat er verder over hetgeen hen alle drie het meest bezig hield werd gesproken.

Hij ging echter niet onmiddellijk naar Exeter. Hij reed naar *Het Baken* waar hij hartelijk verwelkomd werd. Mike Carden groette hem met een geheimzinnig oogknipje en nam hem, bijna met geweld, mee naar zijn particuliere woning.

„Blij u weer eens te zien, mijnheer," zei hij fluisterend, „maar er is een heer binnen, die mij in onaangenaamheid zou brengen, als inspecteur Busby in de buurt was."

„Iemand van het kasteel?"

„Juist mijnheer. Hij is hier al een paar maal geweest. Hij zegt, dat hij even weggeslipt is om eens kalm een glaasje te

drinken, daar hij dat daar binnen niet mag doen. Maar ik geloof, dat hij door zijn baas wordt uitgestuurd, om te weten te komen wat er hier in de plaats omgaat."

„Ken je z'n naam?"

„Ja, dank zij mijnheer Tom Baxter weet ik dien, mijnheer Gladdice. Vóór hij zich achter dien muur opsloot, heeft mijnheer Baxter een praatje met mij gemaakt. En toen heeft hij dien mijnheer genoemd als iemand die tijdens den oorlog uit het vliegercorps is weggejaagd. Hij heet Thyne — Leo Thyne meen ik."

„Dank je, Mike, je helpt me uitstekend," zei Steven. „Als het zoover komt, dat ik over de zaak ga schrijven, dan zal ik niet nalaten ook een woordje te zeggen van *Het Baken*, dat ik het gezelligste café in Devonshire zal noemen. Maar ik zie wel aan je, dat je nog meer op je lever hebt, of vergis ik me daarin?"

Vóór hij antwoordde overtuigde Carden er zich van, dat er geen luistervinken waren. „Mijn vrouw," zei hij, „heeft een neef, die klerk is aan een bank te Courtenay Peveril. Ted Carpenter heet hij. Ted komt zoo nu en dan hier eens zijnen Zaterdagmiddag en zijn Zondag bij ons doorbrengen en hij kent mijnheer Tom Baxter van aanzien, ofschoon mijnheer Tom hem niet kent. Gisteren kreeg mijn vrouw een brief van hem, waarin hij schreef,

Een schilderachtig plekje te Weesp. De molen „t Haantje", die vroeger als koren-molen dienst deed. Nog niet zoo lang geleden draaiden haar wicken nog lustig rond — in den oorlogstijd is er nog menige zak graan in gemalen. — Tegenwoordig evenwel is hij niet meer in gebruik en dient hij alleen ter verfraaiing van het landschap. De heer D. van Houten, wien de molen in eigendom toebehoort, wil hem namelijk niet laten afbreken, om het Weesper schoon te behouden.

al ontdekt, dat hij zich bezig houdt met valsheid in geschrifte, met afpersing, met het organiseren van inbraken en moorden en met het koopen van gestolen effecten."

„Als dat allemaal voor rekening van Ambler komt, dan zou een woordje aan de politie hier zeker wel kunnen leiden tot de ontdekking van hetgeen hij hier eigenlijk uitvoert."

Steven Gladdice lachte bitter. „Dat is nu juist wat me niet gelukt is," zei hij. „Hoe wel ik volkomen overtuigd ben, dat mijn veronderstelling juist is, ben ik er niet in geslaagd, om het bewijs in handen te krijgen, dat de politie zou eischen, alvorens in te grijpen. Als de jonge Baxter misschien ook nog een of ander ontdekt had, zou dat misschien aanleiding kunnen zijn om mijn mededeelingen meer kracht bij te zetten; alleen zullen we geen doel treffen."

Met groote belangstelling had Helen ge-luisterd naar de beide mannen. Nu zei zij:

„Als Tom daar binnen iets te weten is gekomen, dan zullen wij dat morgenavond weten. Hij zal een briefje over den muur heen gooien dat ik zal oprapen. Dat hebben we zoo vooraf afgesproken."

„En daar heb je me niets van gezegd, kleine kat!" riep dr. Learoyd uit.

„Als ik het u verteld had, vader, zou u nooit hebben toegestaan, dat ik in de buurt van den

dat mijnheer Baxter aan de Bank in Courtenay Peveril is geweest en daar naar den directeur gevraagd heeft; hij zei dat hij van mijnheer Ambler kwam van het kasteel in Execombe. Ted vond dat een beetje vreemd, omdat een paar dagen te voren een andere jonge man met dezelfde boodschap aan de bank was geweest. Het bleek evenwel in orde te zijn. Boulthbee, de directeur, ontving Tom en liet hem later uit met een vertoon van eerbied, alsof hij een prins was."

"Jij had schrijver moeten worden Mike," zei de journalist lachend. "Maar ga door, je hebt nog wat te vertellen."

"Ja, dat is over dien anderen, over den man die al eens vroeger, vóór Tom er kwam, aan de bank geweest is," zei de waard fluisterend. "Ted beschrijft hem in zijn brief en die beschrijving past van kop tot teen op den kerel, die nu alleen in mijn kamer zit."

Steven Gladdice richtte zich op; plot-seling was er niet het minste teken van belangstelling op zijn gelaat te zien. Zijn oogen keken lodderig, alsof hij wat veel had gedronken.

"Ik ga ook in je kamer, Mike," zei hij. "Geef je geen moeite, ik zal mezelf wel aandienen, ik weet den weg."

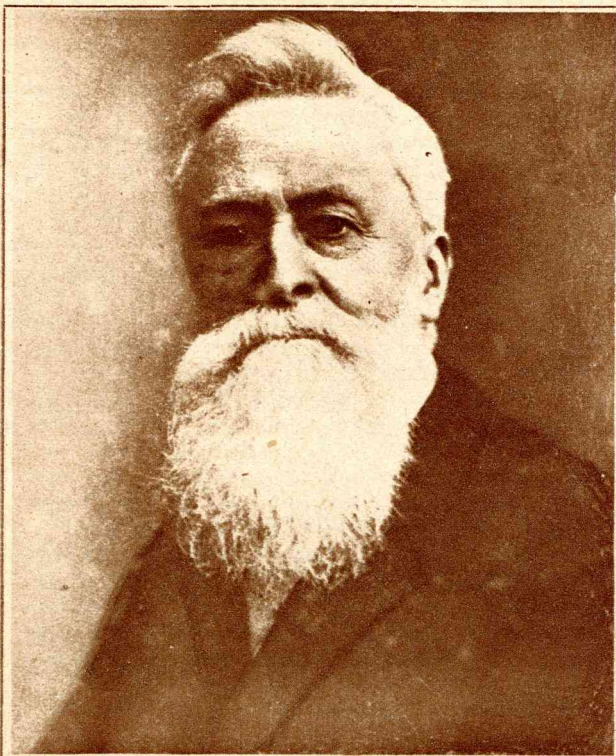
Hij liep een klein gangetje door en ging, of liever strompelde een vertrek binnen, dat als eetkamer gemeubeld was. Alles was er armoedig maar kraakzindelijk. Thyne, die met een glas brandy met water voor zich aan de tafel zat, keek den binnenkomende van ter zijde aan.

"Hallo, oude Cockywax!" hikte Gladdice, terwijl hij schelde, "wil je er eentje van me aannemen om te drinken op den ondergang van het 'Droge Kasteel'."

"Jij hebt ook niet lang nodig gehad om vol te loopen," zei Thyne, hem achterdochtig aanziende. "Nog geen twintig minuten geleden heb ik je op je motor gezien; toen mankeerde je nog niets."

"Ach, zoo'n beetje voor m'n plezier uit, hè," antwoordde de journalist. En tot den verbaasden waard, die op zijn schellen was binnengekomen, zei hij: "Mike, deze heer wil me de eer aandoen, een glas met me te drinken. Geef hem het zelfde en mij een whisky."

Nadat ze Gladdice's uitnodiging alle eer hadden aangedaan, kwam hij tot de conclusie dat Thyne hem niet herkende als een der pers-

A. Th. HARTKAMP †

Zondagmorgen is na een langdurige ongesteldheid hier ter stede op 75-jarigen leeftijd overleden de bekende verzamelaar A. Th. Hartkamp. Hartkamp was een eigenaardig man, een éenige man en een vriendelijke man. Eigenaardig en eenig om zijn bijzondere liefhebberij, die hem een ware hartstocht is geworden, zijn lust tot het verzamelen van al wat zijn stad betrof. Op elk gebied bezat hij schitterende verzamelingen, die hij met groote liefde verzorgde en, vaak ten koste van groote financiële opofferingen, aanvulde. Zijn grootste trots was wel zijn eenige Vondelverzameling, die hij later — Hartkamp was niet bemiddeld — heeft moeten verkoopen en die daarna tot grondslag werd voor het Amsterdamsche Vondelmuseum, gevestigd in het gebouw der Universiteits-bibliotheek. Hartkamp is om zijn „verzamel-woede" wel eens bespot, maar langzamerhand begon men toch tot de erkenning te komen, dat zijn arbeid voor de kennis der geschiedenis onzer stad van groot nut was.

"Je hebt hem toch niet verteld, dat ik bij Ambler in dienst ben?"

"Ik niet. Waarom zou ik, hij heeft er me niet naar gevraagd."

Dit laatste was natuurlijk volkomen waar, daar Gladdice het niet behoefde te vragen. Maar dat de vertegenwoordiger van de *Exeter Eagle* tijdens zijn verblijf in *Het Bakken* dingen had gevonden, om over na te denken, was wel merkbaar aan zijn gezicht, toen hij op zijn motor sprong en in de richting van de stad wegreed.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

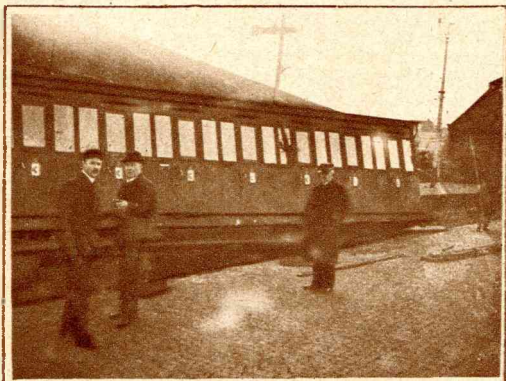
HET GESTOLEN BERICHT.

Het werd in het dorp al heel spoedig het onderwerp der gesprekken, dat, hoewel de propaganda die de huurder van het kasteel maakte voor de geheel-onthouding, in het oog loopend in verband werd gebracht met godsdienstige motieven, geen der kasteelbewoners en geen van de velen die bij hem in dienst waren, ooit naar het dorpskerkje ging. Zelfs daarvoor mocht niemand de terreinen van het kasteel verlaten.

De goede dorpelingen wisten echter niet, dat Ambler Zondags altijd in de oude kapel van het kasteel, ten bate van zijn vlieg-personeel een toespraak hield, die weliswaar met godsdienst niets uitstaande had, maar er toch op berekend was, om de jongelui de idealen niet te doen vergeten waarvoor ze van uit de lucht propaganda maakten. Gelukkig voor de toehoorders waren de toespraken maar kort, maar Ambler bereikte er zijn doel mee — hij hield er zijn naam als iemand die zijn leven gewijd heeft aan het heil van anderen, hoog mee bij zijn personeel.

Op den Zondag waarop Steven Gladdice naar Execombe was gekomen, kwam Calypso een beetje laat in de kapel en nam plaats op een bank, naast Tom. Toen zij deed alsof zij elk woord van de toespraak van haar zoogenaamden vader indronk, had zij het gelaat van een engel, maar intusschen doorzochten haar dunne vingers voortdurend Tom's zakken als een geoefende zakkenrolster. Toen zij de kapel verliet had haar gelaat nog steeds de uitdrukking van een heilige.

(Wordt voortgezet)

Een deraillement in het Weesperpoort-station. Bij het binnenkomen van een trein in het Weesperpoortstation is deze week een der rijtuigen ontspoord. Ongelukken kwamen gelukkig niet voor.

mannen, die toegelaten waren tot het interview met Ambler, iets wat hem zeer aangenaam was.

"Zeg eens, kameraad," zei hij met het Amerikaansche accent, dat hij gebruikt had van het oogenblik van zijn binnentreden: "de waard vertelt me, dat zich hier in de plaats een troep afschaffers heeft gevestigd, die z'n dwaze propagandablaadjes per vliegmaschine onder de menschen brengt. Woont u in Execombe, mijnheer?"

"Niet doorlopend," was het antwoord.

"Je wilt toch niet zeggen, dat je een van de Ambler-troep bent?" vervolgde Gladdice. Hij was in zijn element; dat kon stof geven voor een aardig verhaal.

"Ziet dat er naar uit?" vroeg Thyne, naar

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

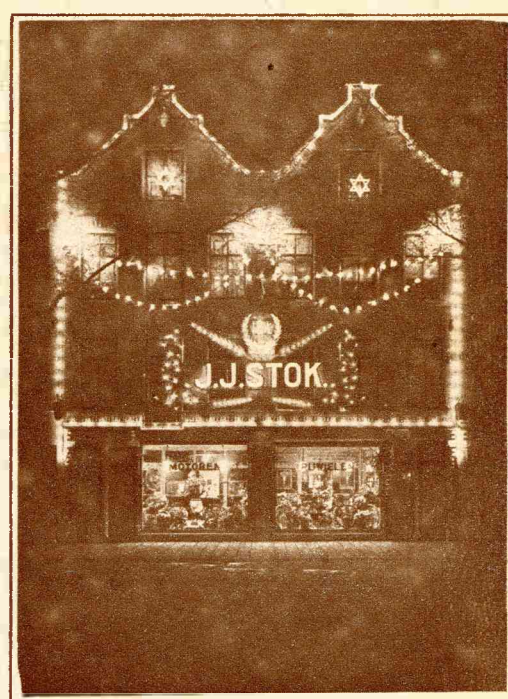

zijn glas wijzend. "Ik heb me laten vertellen, dat de ouwe daar op het kasteel wel wat al te streng is voor zijn menschen. Die mogen zich niet buiten de grenzen van de uitgestrekte bezitting verplaatsen!"

"Zoo!" zuchtte Gladdice, "dat wist ik niet. De kerel kan voor mijn part naar de maan loopen. Neem het een Amerikaan zooals ik ben, niet kwalijk, dat hij het haast van schrik bestierf toen hij hier in een Engelsch dorp vond ingevoerd, waarom ik Amerika ben ontvlucht. U kunt het van mij aannemen, mijnheer, in de Vereenigde Staten is de geheelonthouding gebaseerd op stroopsmeerderij; 't is ze allemaal maar te doen om macht, den senator, zoowel als den minsten beambte."

"Zoo zal het hier ook wel zijn," zei Thyne, niets op zijn gemak. "In elk geval interesseert 't me niet, zoolang ik niet droog moet blijven."

Toen zij met onoprechte vriendelikheden afscheid van elkaar hadden genomen, ging Thyne naar de gelagkamer en vroeg hij Carden, of hij den zooeven vertrokken klant kende. Mike, die nog pas zijn instructies daaromtrent had ontvangen, ontkende onmiddellijk.

We hebben met de jubileumfeesten onze stad in een lichttooi kunnen zien en de heer J. J. Stok, die een in het Muiderpoortkwartier zeer bekende rijwielzaak heeft, heeft dit blijkbaar zóó mooi gevonden, dat hij, nu ook hij een jubileum viert, — zijn zaak in de Wagenaarstraat bestaat 12½ jaar — besloot zijn gevel te illumineeren. En net als we het met de groote jubileums-illuminatie deden, geven we nu ook deze kleine een plaatje.

DE TWEEDE FLESC

Ze zaten tegenover elkaar aan tafel, de joviaal uitzienende oude heer en de jonge artiest.

De oude heer was vroolijk en geheel op zijn gemak, de jonge man, zenuwachtig, scheen zijn aandacht nauwelijks te kunnen bepalen tot het gesprek en een angstige spanning kwam er op zijn gezicht telkens als hij eenig geluid meende te hooren.

"Ja," zei de oude heer gemoedelijk, "toen Emmv met je trouwde, zei ik wel, dat ik haar nooit weer zien wilde — ik had nou eenmaal geen vertrouwen in artiesten! — Maar och, ik heb 't natuurlijk niet vol kunnen houden. En dat ze nou nog niet eens thuis is, die kwade meid!"

"Ja oom, 't speet haar ook — maar ze — moest gaan," zei Henri verstrooid, luisterend naar een vaag gerucht van boven. Toen dwong hij zich tot een glimlach. "Kom oom, drink eens uit — de wijn is, helaas, wel niet zoo bijzonder."

"De wijn is best, jongen!" Toen lachte oom. "Het is maar goed, dat we niet meer leven in den tijd van de Borgia's..."

"Wat bedoelt u?"

"Nou je weet wel — 'n oude rijke oom, die z'n testament verandert ten gunste van zijn nichtje en haar man en die dan tot dank een poedertje in z'n glas wijn..."

"Rrrt!" rinkelde de telefoon en Henri sprong overeind en holde naar het toestel in de hall.

Glimlachend schonk oom zich nog eens in en onwillekeurig luisterde hij naar het telefoongesprek van zijn neef.

"Ja — akelig, maar de ouden moeten opgeruimd worden. Wees nou niet kinderachtig — als alles voorbij is, zal je er blij om wezen. O ja, hij is heelemaal niet lastig. Hij weet nog niet wat hem te wachten staat, de stakkerd! Neen, nog niet. — Ja hoor eens, ik zie niet in, waarom ik dat zou moeten doen. Hij is toch jouw — hè, ben je daar niet meer?"

"t Was Emmy maar," zei Henri, toen hij terugkwam in de huiskamer. "Die idiote telefoonjuffrouw belt ineens af. — Maar, zeg, drink u nog eens uit, oom. U weet, de tweede flesch is de beste."

"Neen, dank je," zei oom, wat stijfjes.

"O, maar u moet! Op zó'n dag nu u voor 't eerst eens bij ons bent!"

"Rrrrt!" rinkelde weer de telefoon.

"Toe nou," noodde Henri nogmaals, terwijl hij opstond om naar de hall te gaan, "ik laat u niet los, voor u die tweede flesch leeg hebt!"

Weer luisterde de bezoeker naar het telefoongesprek.

"Ik kon 't niet helpen, hoor! De aansluiting was ineens verbroken."

"Neen, ik zei je al, dat ik nog niet — ik kan 't heusch niet doen. Ik vind 't zoo'n ellendig iets om te doen... Hij is zoo vertrouwensvol, zoo onschuldig... Ja dat weet ik — nou, dan ben ik maar 'n lafaard. — Ja, de eerste flesch heeft hij leeg. Ik heb 't in de tweede flesch gedaan, maar die wil hij niet... hij wist zeker wat er in zat, arme vent..."

Oom zat, met starende ogen, te kijken naar die tweede flesch, die er zoo schuldeloos uitzag. En weer luisterde hij.

"Wat geeft dat nou?" hoorde hij Henri's

JEUGD

't Klokje slaat, m'n kleine meisje
Moet thans naar haar bedje toe,
Van 't spelen en 't stoeien
Is m'n kleine meisje moe.
Nu moet popje lief gaan slapen,
Morgen komt er weer 'n dag
Dat mijn kleine blonde liev'ling
Zorgeloos weer spelen mag.

Droom nu droomen, lieve kleine
Droom van moesje en van mij
En geniet Uw kinderleven
Want 'n jeugd is gauw voorbij.
Geloof de sprookjes van de elfjes
En kabouters uit het boek,
Want reeds bij de laatste bladzij
Gluurt de waarheid om den hoek.

'k Zie m'n kleine meisje slapen.
'n Lachje siert heur lieven mond.
Weest gerust m'n kleine engel,
Droom tot aan den ochtenstond.
Laat uw jeugd door niets verstoren,
Droom Uw droomen lief en trouw:
Als je naderhand getrouwd bent
Moet je op voor dag en dauw.

J. R.

DE MAN MET DE HAM.

Voor het raam van een boekwinkel stond hij, klein mager mannetje, nog kleiner schijnende omdat hij gebukt stond, kijkende naar de boeken in de uitstalkast.

Zooveel boeken. Heerlijk, daarin te mogen snuffelen naar hartelust! Jammer dat hij toch geen boekhandelaar was. Dan kon je alles lezen wat je wilde, dacht het heertje, en door zijn uilenbril bestudeerde hij de titels van de boeken.

Een pak onder zijn linker-arm zakte bedenkelijk en was op 't punt hem te ontglippen! Hij sjoerde het met 'n ruk weer omhoog, niet ziende, dat het papier was losgeraakt. In 't pak zat klaarblijkelijk een ham. Je zag 't niet alleen aan den vorm van 't pak, maar ook aan het vettige touwtje, dat nu uit het losgeraakte papier bengelde. Weer gleed het pak omlaag. De heer had het dikste ronde gedeelte onder den arm en er niet veel houvast aan. Achter den heer stond een hond en snuffelde naar den inhoud van het pak, maar de hond was klein en kon niet bij het touwtje. Een tweede hond naderde. Dan een derde en, alsof ze het afgesproken hadden, bleven ze doodstil wachten, wachten op het oogenblik dat komen zou, dat komen moest, het oogenblik dat 't pak zó laag gezakt zou zijn, dat zeker een van drieën er bij kon.

En dat oogenblik kwam!

Het heertje bukte een weinig, zag 'n boek over de beginselen der natuur- en plantkunde waar hij zich schijnbaar voor interesseerde. Hij las den naam van den schrijver, vervolgens den prijs, dacht, dat hij dat boek nu toch wel koopen kon, was geheel verdiept in 't berekenen van zijn zakgeld en in het probleem, hoe hij er f 1.25 van kon uitgeven en toch de twee einden van de maand, aan elkaar kon knoopen.

En toen, toen zakte het pak, de grootste hond pakte het touwtje, trok met 'n ruk de ham onder 's mans arm vandaan, het vette voorwerp viel op den straat en de drie honden vielen er luid blaffend op aan.

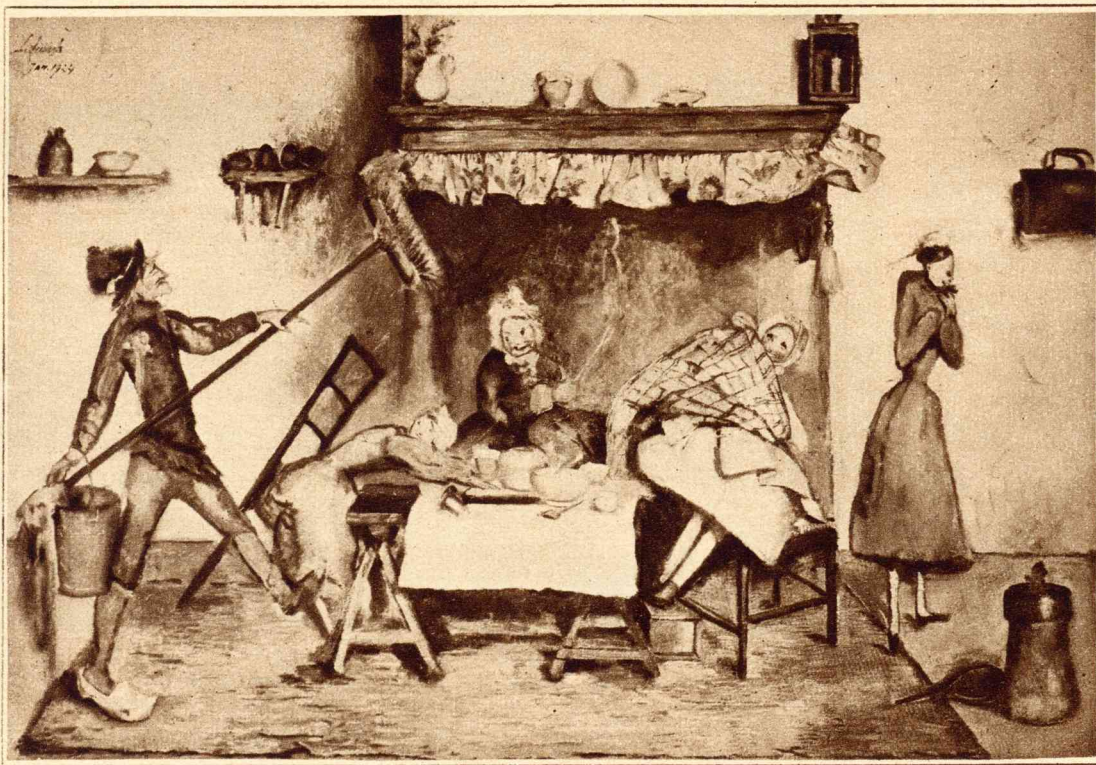
"Me ham, akelige dieren gunne jellie 'n mensch z'n eten niet! Fruit weg! Blijf d'r af!" klonk de ang-

stige stem van den heer, en met handen en voeten trachtte hij de honden te verjagen en zijn eigendom te heroveren. Makkelijk ging dat niet, maar hij herkreeg zijn ham ten koste van een beet in zijn been, en een winkelhaak in zijn mouw. Mopperend wikkelde het heertje de ham weer in het papier, bedacht, dat hij nu die f 1.25 niet kon uitgeven voor het boek, omdat de kleermaker zijn mouw moest stoppen, en hij sjokte naar huis, nog een tijdlang gevolgd door de honden, die in stilte hoopten op nog 'n boekwinkel. T. L.

"Spreek niet tegen me," zei oom, "die lafaard hier..."

"Nou, of hij 'n lafaard is!" zei Emmy boos. "Ik sta helse pijn uit bij den tandarts en hij is te laf om baby onderwijl z'n poedertje te geven — omdat 't zoo bitter is!"

Van boven klonk opeens kindergeschreeuw. "Daar nou," voegde Emmy er ernstig bij, "nou hebben jullie den armen schat wakker gemaakt! Hè, die mannen toch!"

HET GESTOORDE ONTBIJT.

Een geestige schilderij van de bekende Amsterdamsche schilderes Lizzy Ansingh, die met haar poppen-schilderijen zoo'n bijzonder succes heeft. Het hierboven afgebeelde werk der kunstenaar was kort geleden tentoongesteld bij de firma Buffa en Zonen te Amsterdam.

stem. "Ik kan hem toch niet dwingen om te drinken. Trouwens, het idee is ook heelemaal van jou en niet van mij. Ik spréék hard, zoo hard als ik maar durf... Nou goed, neem dan 'n taxi en doe 't zelf... Ik wasch m'n handen in onschuld."

Toen Henri weer terug kwam in de kamer stond zijn oom bij de deur.

"Zoo, hij weigerde de tweede flesch, niet?" zei hij op sarcastischen toon.

Henri werd vuurrood.

"Ja," mompelde hij, "dat soort dingen, daar kan ik niet tegen. Emmy vond, dat..."

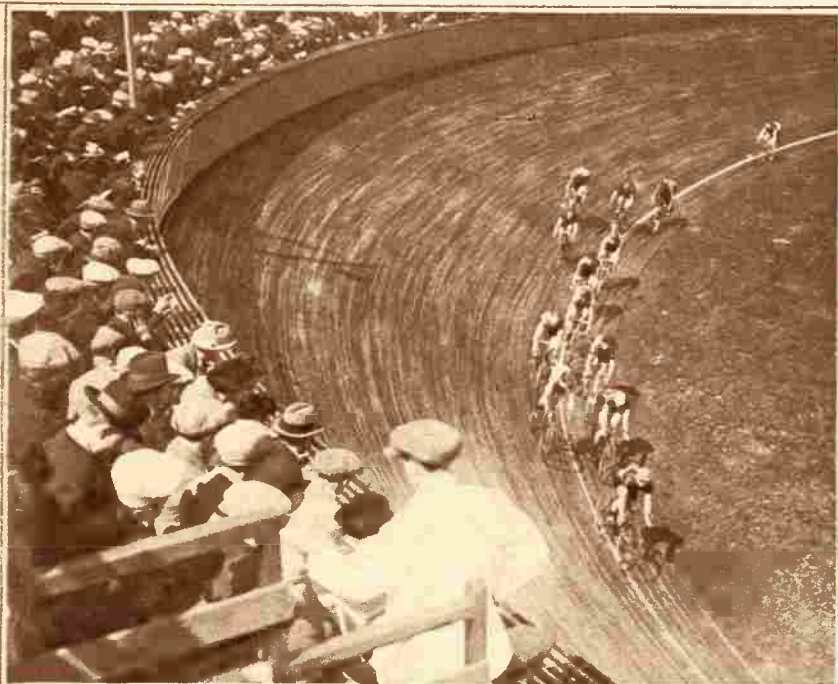
"Schurk!" siste oom. "In koelen bloede overleg je een moord, maar dan heb je niet den moed om je plan uit te voeren! En dan geef je maar de schuld aan..."

"Goede hemel!" schreeuwde Henri. — "U"...

Plotseling werd de deur geopend en een knappe jonge vrouw stond op den drempel.

"Dag oompje... Henri — zeg, wat hebben jullie?"

DE SPORT VAN DE WEEK

Op de Germaanbaan zijn Zondag voor de eerste maal wedstrijden gehouden achter motor-tandems. Wij geven hier, links, een kiekje uit den strijd, tusschen Toricelli (Italië), Morin (Frankrijk), Ikelaar en Wiersma (Nederland); in de bocht; rechts: Een moment uit den wedstrijd voor Amateurs, waarin wij alle dertien mededingers in de bocht zien.

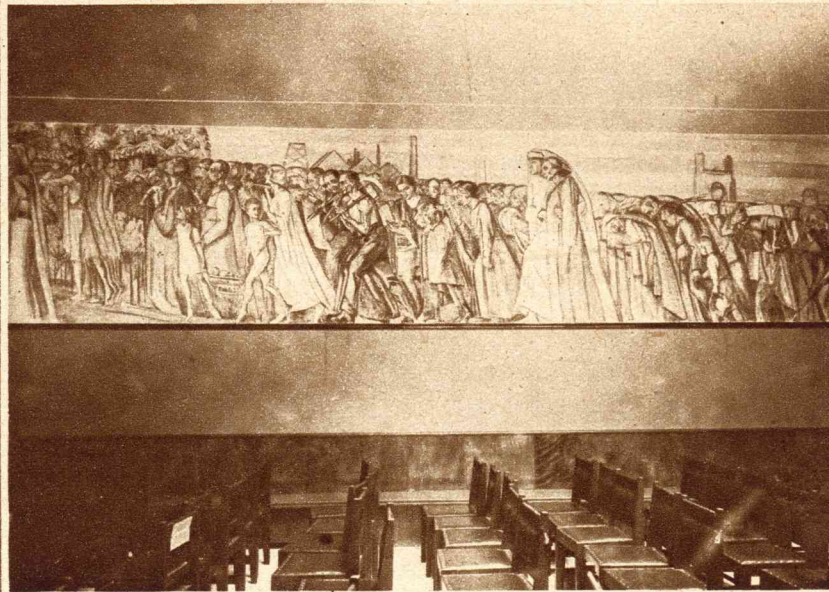
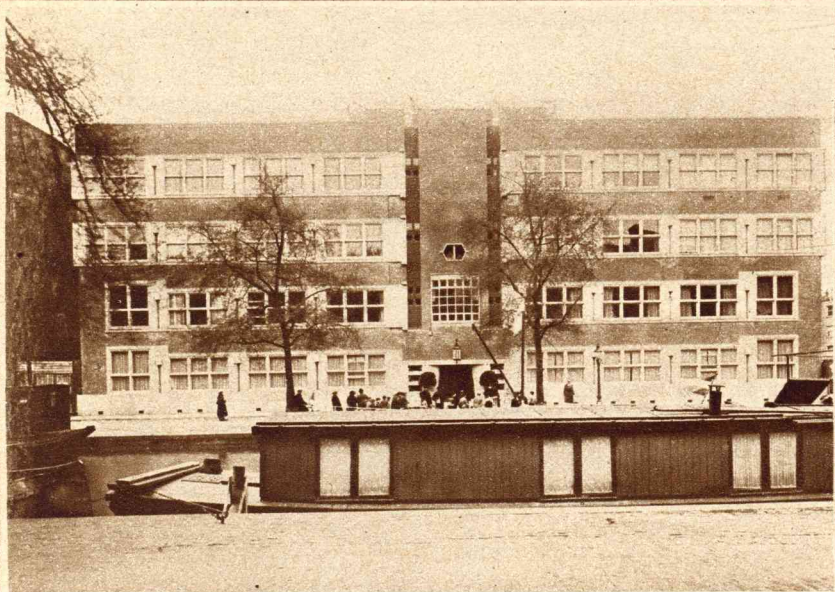

Donderdag heeft in het Stadion een wedstrijd plaats gehad tusschen het Olympische elftal A en de Queens Park Rangers, uit Londen, die met 3-4 door de Nederlanders werd verloren. Wij geven hier twee foto's uit dezen strijd. Links: een fraai moment voor de Engelsche veste, waar de doelverdediger een hoog ingeschoten bal wegstompt. Rechts: de Engelsche verdedigers in actie bij het wegwerken van een hoekschop.

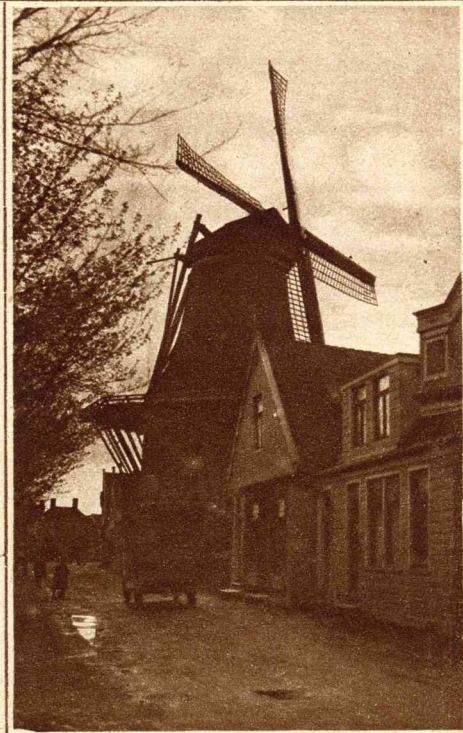
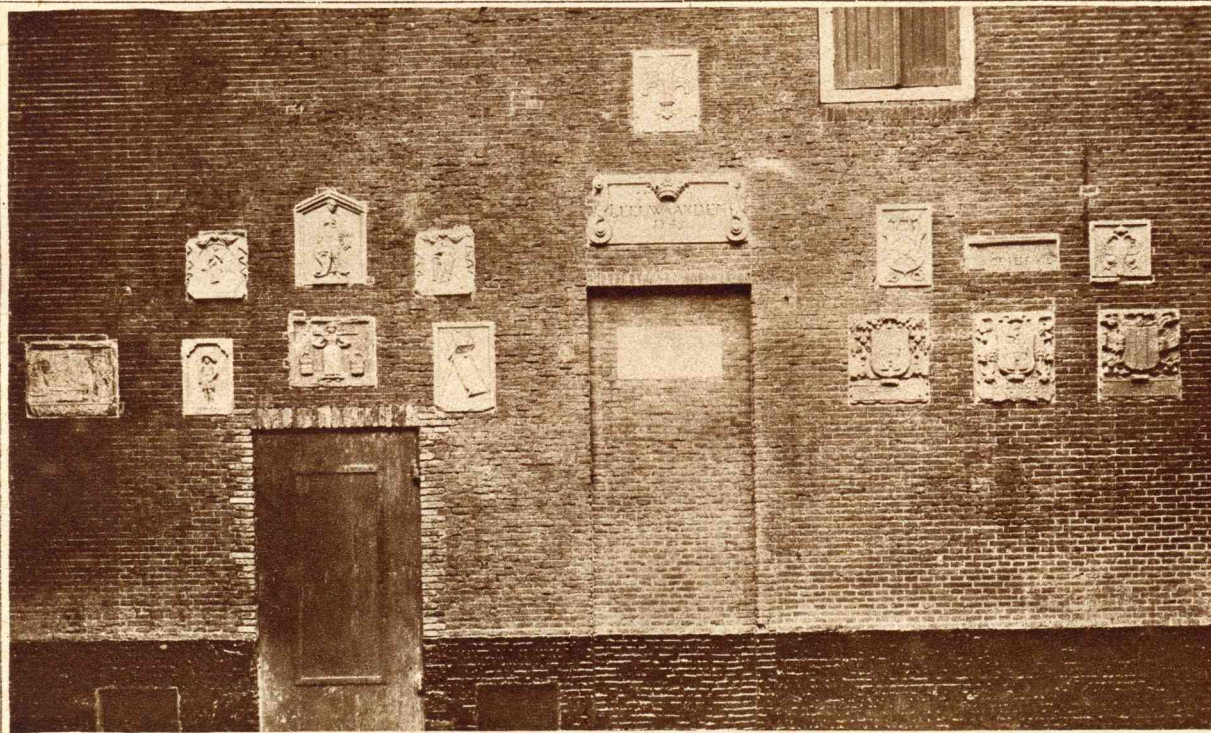

In de Zondag op de Stadion-baan gehouden wielwedstrijden werd in den wedstrijd voor Amateurs over 10 K.M. met 5 klassementen de overwinning behaald door Sibitt (Engeland), van wien we links een foto geven; rechts: Anspach, de winner van den wedstrijd met motor-gangmaking over 3×20 K.M., met zijn gangmaker De Roos.

GEMENGD NIEUWS

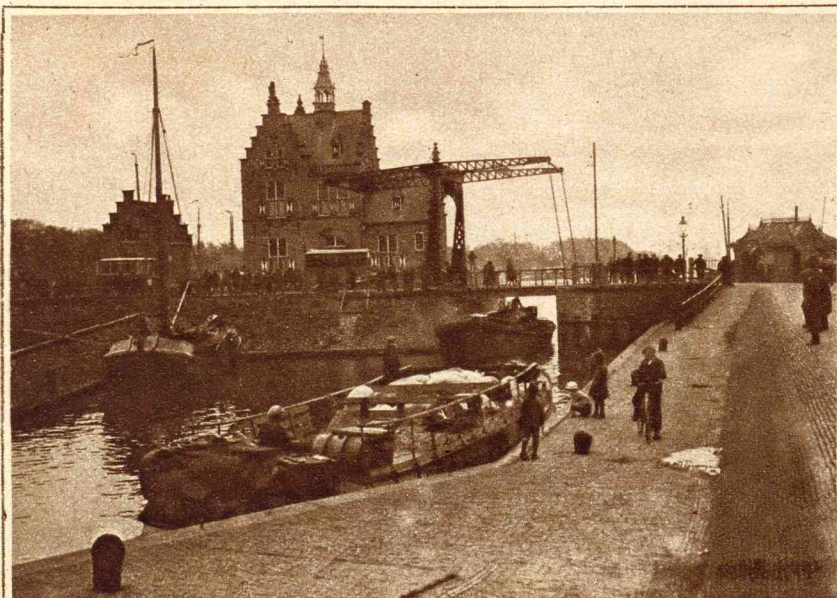

Zaterdag heeft de officiële opening plaats gehad van het nieuwe gebouw van den Geneeskundigen- en Gezondheidsdienst aan de Nieuwe Achtergracht. Hierboven links het gebouw, waarin ook het consultatiebureau der Amsterdamsche vereeniging tot bestrijding der tuberculose wordt gevestigd; rechts: Een wandschildering van Jean Grégoire in het nieuwe gebouw, waarop symbolisch zijn voorgesteld: Vruchtbaarheid, Kunsten en Wetenschappen, Arbeid, Onderwijs, Trouw en Barmhartigheid.

Het Amsterdamsche „Openlucht-Museum”. De muur in de St. Luciënsteeg, waarin een aantal oude gevelsteen en zijn ingemetseld. Reeds in ons nummer van 2 Mei hebben wij enkele dier steenen afzonderlijk gereproduceerd, nu de muur geheel gereed is, geven wij een kiekje van het geheel, dat een aangename indruk maakt. Niet alleen dat op deze wijze de gevelsteen, die waard zijn voor het nageslacht bewaard te worden, beter tot hun recht komen, dan dat ze in een af ander museum worden opgeborgen, maar ze verfraaien bovendien de omgeving, maken een dooden muur levend. Het is trouwens geen geheel nieuw idee; in de in den tuin van het Rijksmuseum staande gebouwen zijn tal van gevelsteen ingemetseld, zóó, dat ze van den openbaren weg zichtbaar zijn.

In onze reeks foto's uit den omtrek, van plaatsen waar de Amsterdammer, die zelf zoo weinig van dien aard heeft, van de natuur kan genieten, geven we nu een paar kiekjes van de Zaanstreek. Hierboven: De Dood, de groote meelmolen aan de Zaan, te Koog aan de Zaan.

Links: Een kiekje in Zaandam, het aardige stadje van Tsaar Peter, genomen van de Oude Sluis; rechts: De Beeldentuin te Zaandijk. In het midden Bacchus; op de vier hoeken, van links naar rechts: de Avond, de Nacht, de Morgen en de Middag.

SPORT VAN ZATERDAG EN ZONDAG

DE HULDIGING VAN VAN DER KLUFT EN MOOLENIJZER.

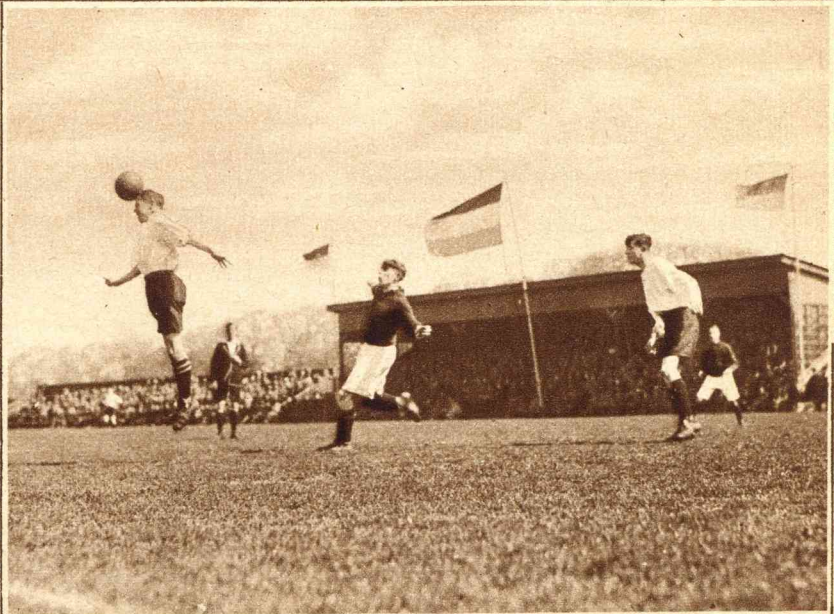
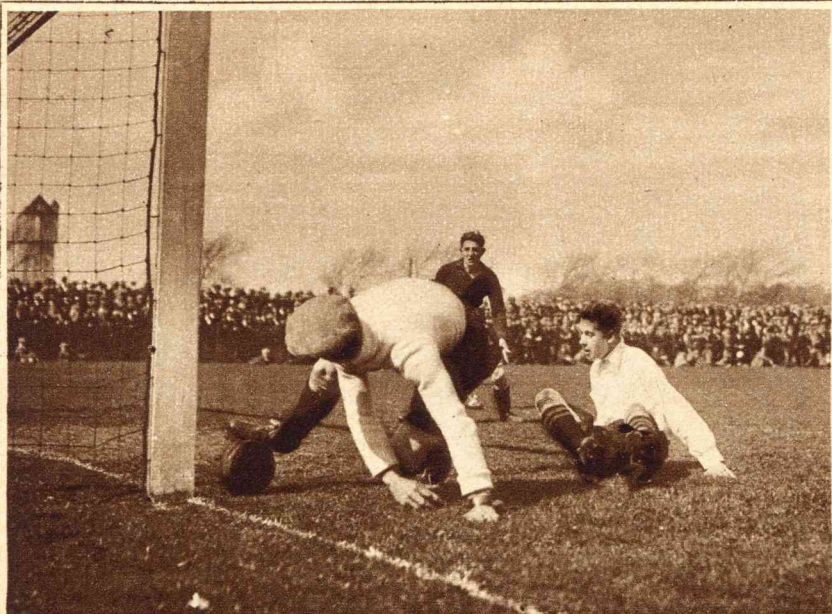
Het is een aardige huldiging geworden, die Blauw-Wit haar scheidende spelers heeft gebracht, een huldiging, waaraan niet alleen de eigen clubgenooten van Van der Kluft en Moolenijzer deelnamen, maar ook tal van anderen. Speciaal om de gelegenheid tot deze huldiging te scheppen, werd Zondag een vriendschappelijke wedstrijd gespeeld van *Blauw-Wit* tegen *'t Gooi*, waarin de beide veteranen voor de laatste maal voor hun club uitkwamen. Aan toespraken en aanbieding van huldeblijken geen gebrek; vooral v.d. Kluft had er, om zijn bijzondere verdiensten, in verschillende functies in de sportwereld, een groot aandeel in. Ter herinnering aan het feit geven wij hier, naast een raai spelkiek, waarbij men de beide scheidenden in actie ziet (links v. d. Kluft, rechts Moolenijzer) een foto van de huldiging na den wedstrijd.

Men ziet hierop ook te midden van de kransen en geschenken, de echtgenoot en het zoontje van v. d. Kluft.

HAARLEM—AMSTERDAM 3-0.

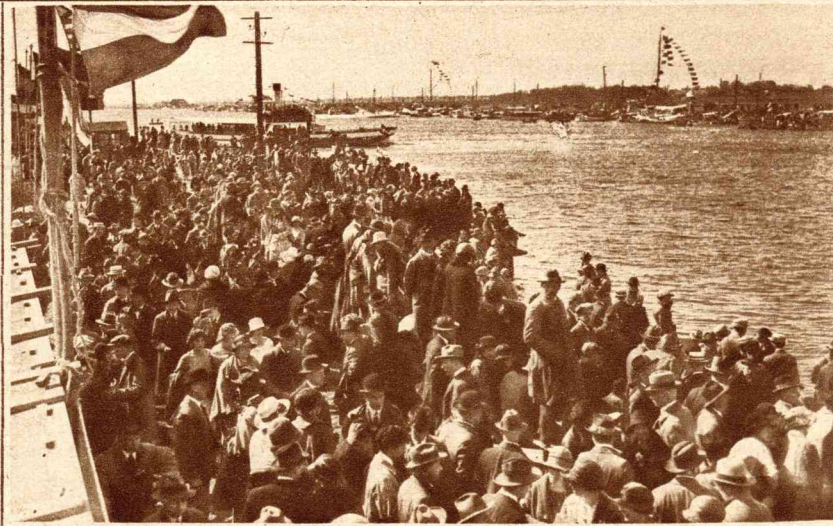
De eerste Stedenwedstrijd Haarlem—Amsterdam eindigde in een 3-0 overwinning voor de gastheeren. Deze overwinning was wel eenigszins geflatteerd. Links: Schindeler, die het Amsterdamsche doel verdedigde slaat een Haarlemschen aanval af. Rechts: Nog een moment uit de wedstrijd. v. d. Kluft in actie in zijn voorlaatste ontmoeting.

STORMVOGELS—N.A.C. 2-0.

De Stormvogels zetten hun overwinningenreeks voort. Ditmaal werden de Zuidelijke kampioenen het kind van de rekening. Links: v. d. Wint, de Stormvogels-doelman in een hachelijke positie. Rechts: Een moment voor het N.A.C. doel, waar een der verdedigers het leder wegwerkt.

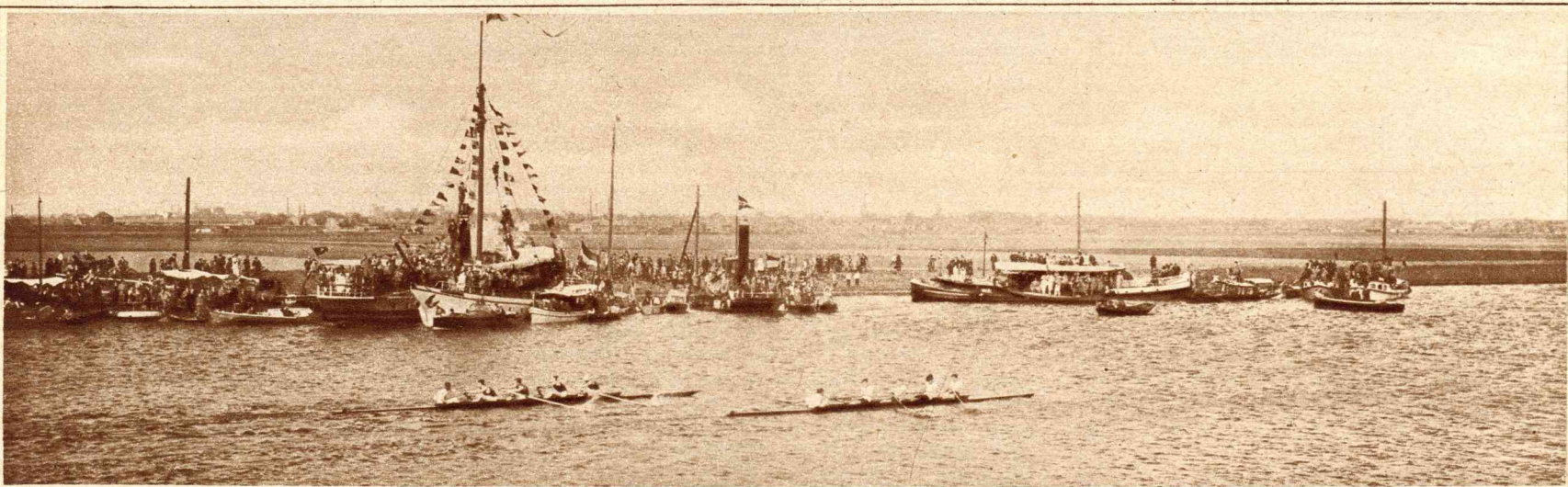
De Studenten-roeiwedstrijden op het Noordzeekanaal

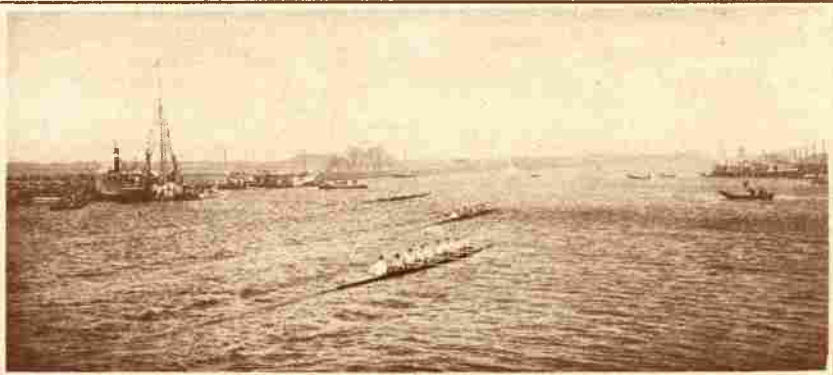
De studenten hebben dit jaar geboft. Gewoonlijk regent het, als zij hun roeiwedstrijden houden; dit jaar was het mooi weer, met een lekker zonnetje, waarom het terrein en vooral de tribune met de meisjes in vroolijke zomertoiletjes er extra vriendelijk en gezellig uitzag. De belangstelling voor de wedstrijden was dan ook extra groot. Hierboven links: de drukte aan de De Ruyterkade, vanwaar de booten naar het wedstrijd-terrein vertrokken; de foto werd genomen op het oogenblik der aankomst van *Triton*, vandaar het wuiven met hoeden; rechts: de belangstelling op het terrein.

Links: Een aardig kiekje: Roeiers, die hun boot te water laten; rechts: De ploeg van *Nereus* die het nummer Overnaadsche Vier won.

Een overzichts-foto van de baan tijdens het verroeien van het Hoofdnummer (vierriemsgieken, baan 3000 M.), dat door *Nereus* werd gewonnen. *Laga* was tweede. De tijd waarin *Nereus* de baan aflegde, 10 min. 45 $\frac{1}{5}$ sec., was een record; het vroegere record, dat reeds 26 jaar oud was, bedroeg 10 min. 52 $\frac{1}{5}$ sec.

Links: *Nereus*, na de huldiging voor het winnen van het Hoofdnummer, van den aanlegsteiger wegroeiend; rechts: Een overzicht tijdens den wedstrijd in achtriemsgieken. De volgorde is hier reeds zooals ze tot den eindstreep bleef: *Nereus* voor, *Triton* als tweede en *Laga* achteraan.

VAN 'S LEVENS HARDE LESSEN

DOOR SABINA MARIA

't Was 'n lieve, slanke verschijning, frisch als 'n veldbloem, argeloos als 'n kind. Dauw der onschuld donsde 't zacht-rozige gezichtje en de oogen zagen blij en vertrouwvol 't lokkend leven in. De reine boschgeuren, wuivend rond 't vriendelijk ouderlijk huis in 't Geldersch dorpje, schenen ook 't meisje nog immer te om-luven en de groote stad, met haar strikken en gevaren, lieten 't sluimerend hart nog altijd ongerept. Lichte voeten trippelden over soms zoo glibberige paden, nijvere handen spreidden blank linnen uit onder menig bezoedeld oog en 'n vroolijke stem prees de deugdelijkheid en sierlijken snit van smetteloos voile of neteldoek dat wel eens 'n besmeurde ziel verbergen zou.

Wat deerde dit 't onbedorven kind? 't Ont-ging het onervaren oog en 't gelispel van wij-zere kameraadjes doordrong niet in juiste be-teekenis het ongeoeffend oor.

Zes maanden geleden was Betty in 'Amster-dam gekomen en werd door tante, 'n degelijke, ouderwetsche, ietwat stijve doch goedige bur-

'n buiteling maakte door den onverwachten schok terwijl z'n handen 'm nog trachtten te grijpen.

Jongmensch keek verstoord, Betty schoot in 'n helderen lach en beiden bukten naar den rollenden vluchteling. Gelijktijdige greep ver-oorzaakte nieuwe botsing, twee handen misten, twee monden lachten nu, vier oogen ontmoet-ten elkaar, er ontstond andermaal contact, nu van dieper beteekenis... en de hoed rolde verder, speelsch voortgeduwd door 'n dartel windje, vergeten door jong, opbruisend bloed, en eindelijk voor algeheel afdwalen be-veiligd door 'n glanzend-zwart New-found-lander, die 'n beetje ruw toehapte en den dolle-man aan z'n meester teruggaf.

'n Vriendelijk groetje van Betty, die zich kwiek uit de voeten maakte, bang voor 'n be-risping van tante, thuis, iets als spijt op 't ex-pressieve gelaat van den jongen man en 't avontuurtje leek al vergeten...

„Dag tante!”

daad 'n intiemere sfeer door 't hinderlijk schelle licht in de overigens gezellige, degelijk-gemeubelde huiskamer.

„Hè, tante,” kwam Betty plotseling los, „u moet nu toch 'ns goed vinden dat ik 'n zacht-kleurige zijën kap om die lamp maak, de felle schijn bederft 't heele vertrek!”

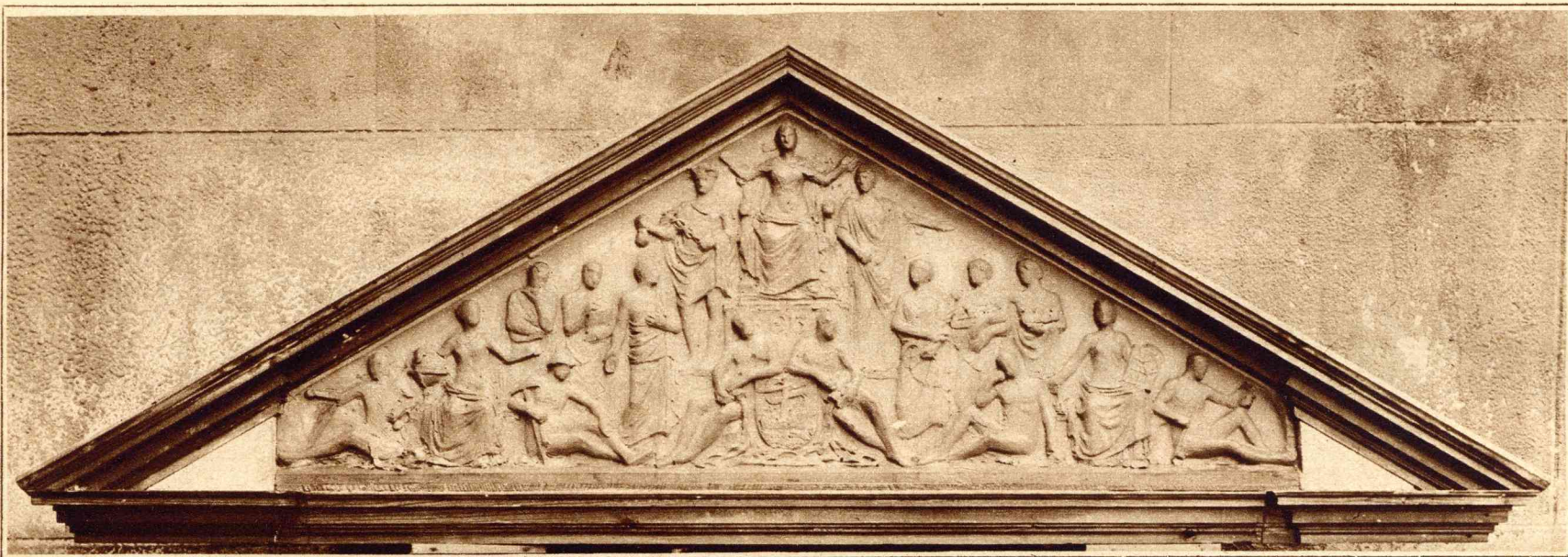
En zij wierp onwillekeurig weer 'n blik op de bonte stalenkaart in den stralenbundel.

Zoo-oo, dat was dus 't veelgeprezen pete-kind...

„Vin je 't hier wezenlijk zoo licht, kind? Me ouwe oogen kunnen 'r nog best tege... maar zeg jij je opinie es, Jan!” trok zij hem in 't gesprek.

Jan had juist bij zichzelf de opmerking gemaakt dat 't vreemd was, maar dat 't pak hiër toch groener, de laarzen geler leken dan in den winkel met al die electrische gloeipitten. Ja, waarachtig! 't moest aan de kap liggen.

„Eigenlijk, tante,” aarzelde hij, „vin 'k 't ook!”

DE NIEUWE TYMPAN IN DE EFFECTENBEURS.

Er is een aanvang gemaakt met het plaatsen van den tympan in den gevel van de Effectenbeurs aan het Damrak. Het beeldhouwwerk, dat wij hierboven afbeelden, is ontworpen door de beeldhouwer C. A. Smout. Hier volgt een korte verklaring van de verschillende beelden. Boven, in het midden: De vereeniging voor den Effectenhandel, links daarvan „Mercurius”, rechts „Fortuna. Daaronder (staande figuren) „Initiatief”, links le „de gedachte”, daarnaast „de uitvoerder”, daarnaast „degene die de opbrengst vraagt”. Rechts: (3 staande fig. „Landbouw”, „Scheepv.” en „Spoorwegen”. Onder in 't midden: rechts 't oude koggeschip-wapen; geheel links „Expl. boven den grond” (rubber), daarnaast „Geographie”, No. 3. „Onder den grond” (Mijnw.); rechts van wapen „Draadlooze tel.”, „Wetenschap”, „Techniek”.

gerjuffrouw, met den naam Bettemie begroet, maar nuffige kameraadjes, uit den winkel, hadden het 'n gekken boerschen naam gevonden en Elisabeth in Betty herdoopt. Ook de dorpsgarderobe had 'n andere coupe gekregen en 't aanvankelijk wat schuchtere zeventienjarig kind ontplooidde zich zoetjes in natuurlijke gratie; maar dit waren dan ook de éénige veranderingen die de groote stad had uitgewerkt.

Aanvankelijk voelde Betty zich in den kolossalen winkel waar ze in betrekking was, zeer onbehagelijk, doch toen was zij door recom-mandatie in 'n kleinere, fijne zaak gekomen en bewoog zich in dit intiemere milieu vrij en ongedwongen.

Dagelijks wipte zij nu de drukke Kalverstraat dwars over en liep vlug door de Begijnesteeg naar 't stille Begijnhof waarvan zij de rustige stemming ademde als bracht 't haar 'n groet van huis.

Door de poort naar 't Spui scheen ze pas weer in Amsterdam te komen en van de bovenwoning harer tante, op den Singel, vanwaar men 'n ruimen blik had over 't druk gewoel van grachthoeken en Koningsplein, scheen de kloosterachtige hofjes-sfeer zóó ver verwijderd dat 't haar telkens weer 'n wondersprookje leek.

Ook heden, 'n roezigen Zaterdagavond, liep Betty vlug de trappen op en de stille gang door die van 't Begijnhof naar 't Spui voert, draaide kwiek den hoek om, botste tegen 'n elegant, haastig, met gebogen hoofd aankomenden jongen man, wiens velourshoed reeds

„Zoo, Bettemie, 'k begon juistement te denken dat je later was dan anders! d'r is bezoek binne...”

„Bezoek...? Wie dan...?”

„Zul je wel zien...kom maar mee!”

Tante Doortje, 'n kraakheldere, montere ouwe juffrouw, had iets triomfantelijks in de glinsteroogjes, gooide de huiskamerdeur wijd open, duwde Betty naar binnen en stelde voor: „Me petekind, Jan Douwer, uit Bussum... Bettemie Verschoor, me zusters jongste dochter.”

'n Verlegen jongmensch, met iets onbe-helpens in 't gewriemel van z'n groote handen, iets onhuiselijks in 't gloednieuwe, gras-groene costuum, met vuurrood dasje op 'n staalblauw sporthemd en de groen-gestrepte roode sok-ken in storend gele laarzen, stond op in den hellen lichtschijn, dien de wit-kralen lampekap onmeedogend doorliet, boog met links beweeg en stamelde 'n onhoorbaar: „Aangenaam juffrouw...!”

Betty zag 'r nu niet bepaald prettig-verrast uit, maar had toch 'n vriendelijken lach voor 't groote petekind van tante Doortje!

Even drukte beklemmende stilte doch tante weerde de dreiging af door 'n joviaal-noodend: „En nou zette jullie je maar es recht huiselijk op je gemak! Ik heb 'n lekker koppie koffie op 't comfort, 'n zoet koekje in 't trommeltje... me hartje wat wil ie nog meer!”

Nijver repte zij zich aan 't koffieblad en 't aroma van 't bruine vocht, met den verschen geur van broos gebak vermengd, wuifde inder-

„Nou, dan gane jullie d'r same maar es op uit, en koopt mijn voor me Suntereklaas 'n gloednieuwe!”

Betty schrikte zichtbaar bij 't idee met den kleurigen Jan te moeten winkelen, maar dezen scheen 't voorstel wel te lokken, want hij tikte met 'n genoeglijken grijs op z'n groenen broekzak, haalde 'n bruine portefeuille voor den dag, toonde gemoedelijk 'n serie bank-biljetten en schertste voldaan: „'t Kan lije, tante... 'n fijn buitenkansje in Bussum! 'n Heele nieuwe betimmering bij baron van Welderen van Loksdaale. Me hebbe al 'n aardig verschoetje te pakke!”

„Komaan! da's plezierig zou 'k zegge... Lukt 't nogal met d'affaire?”

„Bestig, tante, me hebbe rejaal ons brood!”

„En nog 'n plakkie ham toe! zou 'k denke...”

moedigde tante Doortje haar bevoorrechten jongen knipoogend aan.

Betty had zich nog nooit zoo misplaatst gevoeld in deez' vriendelijke omgeving. Ja, nu merkte ze toch wel, dat ze groote-stadslucht inademde in den winkel. Wat leek dit gebabbel haar protserig, klein gedoe!... Nee, hij beviel haar niet, 't petekind van Doortje, al had ie trouwhartige blauwe oogen en, ja! eigenlijk wel 'n knap gezicht... 'n Elegante verschijning, in gedistingeerd toilet, doemde op voor haar starenden blik... 't Was toch grappig geweest die botsing op 't Spui...

„Meid, wat bè je stil!” onderbrak ta t haar gedachtengang, „hier, nog 'n fijn hakkie...

En klee'je dan aan... Je beste spulle hoor! We gaan met Jan op stap!"

Groote goedheid! met die bonte staalkaart? schrikte Betty, doch ze knikte enkel want ze zou voor geen geld 't goeie mensch teleurstellen door thuis te blijven. Bovendien... dan bleven die twee hier óók zitten koeke-loeren en, wie weet, was 't Doortje's trots met 'r petekind te pronken, 'n Kalverstraatje te loopen, en hier of daar 'ns gezellig 'n biertje te drinken. Vooruit dus maar....

Tot Betty's verademing schoot Jan in 'n ruimen, donkeren overjas en drukte 'n bruinen hoed op 't blonde haar; nu liepen de gele schoenen en de groene pantalon volstrekt niet zoo onbehaaglijk in 't oog en zag hij 'r werkelijk netjes uit.

Tante Doortje straalde letterlijk als ze tusschen de beide knappe jonge menschen voorttrippelde.

Ze liepen eerst langs 't Koningsplein den Singel af, staken de Munt over en sloegen de Reguliersbreestraat in.

Plotseling bleef Betty verrast staan en voelde 'n gloeienden blos haar wangen branden.

Was dat niet...dàár voor dat café,...ja! beslist, hij is 't!... En heeft haar herkend óók, want hij draalde even alvorens binnen te gaan, wipte veelbeteekenend met eleganten zwaai den slappen, zwarten velours van 't hoofd, waarnaar zij samen tevergeefs gegrepen hadden, en volgde dan z'n vrienden....

Tante en Jan hadden in 't vuur van 't gesprek gelukkig niets bemerkt van dit klein intermezzo. Betty zou geen raad weten!...

Na 'n wandelingetje door de Utrechtsche straat zijn ze over Frederiksplein en Sarphatistraat naar den stillen Binnen-Amstel gedrenteld. Tante schertste 'n beetje „dat ze met 'r ouwe botte en kortademigheid die hooge bulte eigenlijk nie best an ken....” en nabij de Keizersgracht bewonderden zij 't wijde, rustige van den Amstel, die, in de verlenging van de Nieuwe Keizersgracht, zoo vredig leek te droomen onder den helderen sterrenhemel terwijl de maan 'n vloed blank licht uitgoot over den zacht-kabbelen stroom.... In 'n rondgangetje kwamen ze weer op de Munt uit.

In café „De Munt” slurpten ze 'n biertje en 'n kleintje koffie, vermaakten zich 'n poosje met 't gewoel in de Kalverstraat en de licht flitsende trams op 't Rokin en keerden door den Heiligeweg naar huis terug. Hier nam Jan afscheid, beloofde spoedig terug te komen en pakte op 't Spui de tram naar 't station.

Tante was slim genoeg niet ontijdig haar eigen glazen in te gooien en vroeg dus óók niet hoe Betty haar petekind vond, zei enkel terloops: „Prettig gewandeld, hè Bettemie?”

„Zeker, tante,” deed 't meisje vriendelijk begrip, „en Jan is 'n hartelijke jongen!”

„Nieuwaar?” glunderde 't menschje blijtevre... en nu begon 'n ellenlange lofspraak op Jan, waarbij Betty niet al te belangstellend toeluisterde!....

Mijmerend zat 't meisje den anderen dag in 't schemeruur voor 't venster en zag, evenals iederen Zondagmiddag, rustig uit naar 't gezellig-kalme beweeg rondom: de Zondagsmenschen, de zoemende trams, de oranje lichtvakken van omringende huizen en 't peinzend blad-gewiegl der boomkruinen tegen heldere avondlucht....

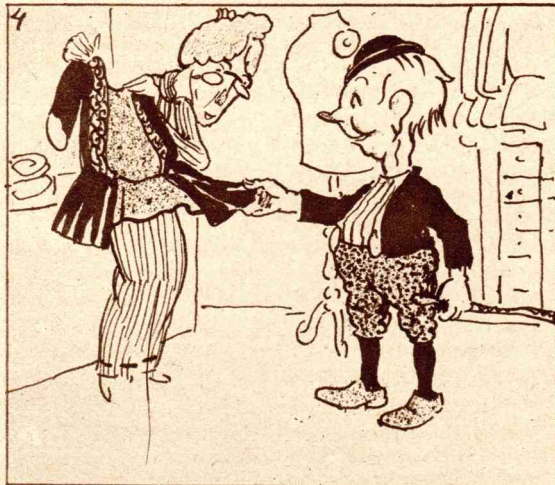
Zou ze 'm nog 'ns terugzien...? Maar 't was vast 'n rijke sinjeur.... Kom! ze moest 'r niet meer aan denken. Jammer toch dat Jan niet 'n beetje meer „heer” was. De kleuren-mengeling zou ze 'm wel afleeren.... en hij had ook goed z'n brood.... „met ham!” lachte z'eensklaps luid-op, en nu was de mijmersfeer gebroken en babbelde ze lustig met tante over alles en nog wat.

De week ging voorbij... geen velourshoed verbrak er den nu dof-centonigen avondgang, maar op 'n middag dat Betty den winkel uitwipte stond ze plotseling voor haar bekende van 't Spui, beiden merkbaar-verrast, en 's avonds trad hij haar tegemoet, als 'n belofte van nieuw glanzend leven, uit de doodsche rust der Gedempte Begijnslout.

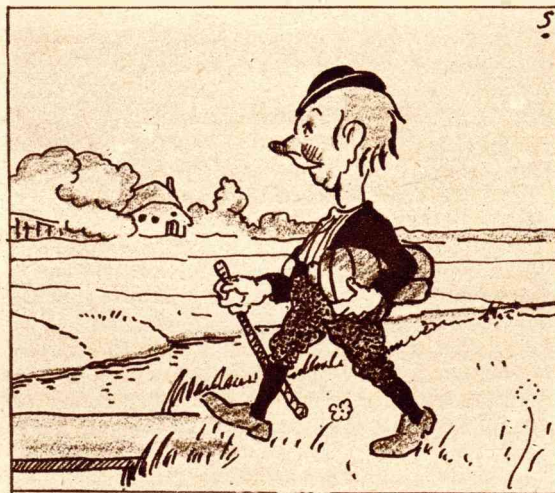
(Slot volgt)

ONS KINDERHOEKJE

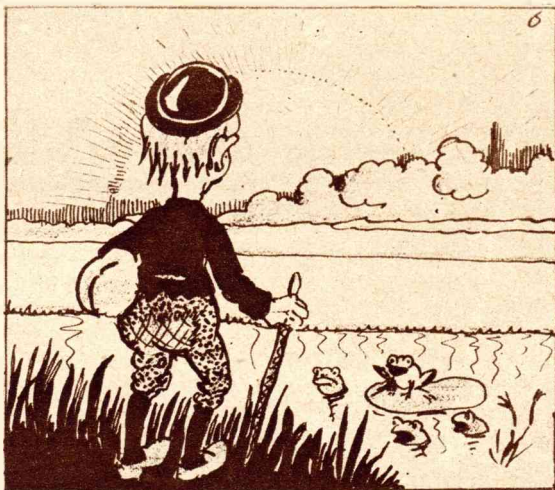
BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

„Ha, ha! Nu krijgt m'n wijf een jak
En ik de rest van 't geld.
Tjok, tjok, wat zal Trijn vroolijk zijn,
Nu ons geen zorg meer kwelt.
Zeg juffer, geef dat mooie jak,
Ja, ja, dat bonte, ja.
Ach, ach, wat zal 't wijf keurig zijn,
Heel 't dorp loopt haar na.”

En zoo bevracht met 't mooie jak,
Beladen met z'n geld,
En fluitend, 't hoogste liedje uit,
Stapt Japiks door 't veld
Naar huis, waar wijf lief wacht met pap,
Naar huis en koffiekkan,
Waar Trijntje zit, vol ongeduld,
Te wachten op haar man.

De kikkertjes, zij kwaakten luid:
„Ak—ak! Kwak—ak! Ak—ak!!
Zeg boer, wat draag je daar toch mee,
Noem jij zoo iets ak-ak?”
„Wat nou? Wel drommels,” zei Japiks,
„Zoo iets dat heet geen ak.
Dat is voor Trijn een heel mooi lijf
Wij noemen dat een j-a-k.”

(Wordt vervolgd)

DE VOETBALMATCH

— DOOR JOH. v. d. HOEK —

D.E.K., in rood en zwart, was reeds aanwezig, toen Tom met zijn mannetjes het veld betrad. Er werd getost ten voordeele van D.E.K. en Tom kon tegen zon en wind in aftrappen.

Het gebruikelijke: Hiep hé!! bleef achterwege, omdat Tom de tegenpartij had uitgedaagd een wedstrijd op haar eigen terrein te spelen en dan te zien, wie het sterkste was: het met een prop papier spelende S.J.M. of het voetballende D.E.K.

Een van Tom's medespelers aarzelde even en na den bal veroverd te hebben, trok D.E.K. met volle zeilen op het S.J.M.-doel af.

De linkback kreeg den bal met veel effect voor de voeten, wilde schoppen, toen de bal plotseling opsprong, hem over de knie en de dij rolde, en zijn hand raakte.

Penalty!

De midvoor plaatste zich achter den bal en scoorde met een vliegend schot. 1—0!

En nog geen vijf minuten gespeeld.

Het spel wilde niet vlotten. S.J.M. was bang voor de ruwe aanvallen van D.E.K. en het werd een hopeloos geschutter, een wanhopig verdedigen voor het S.J.M.-doel. Tom de Koning zag geen kans het spel naar de helft der tegenpartij te verplaatsen.

Meer dan een half uur weerstond de achterhoede aan den druk, die op de goal werd uitgeoefend. Doch het kon niet blijven duren.

De midvoor van D.E.K. bemachtigde den bal, maakte een formidabele solo-run door de S.J.M.-achterhoede, centerde, toen Tom plotseling naast hem verscheen, naar den rechtsbinnen en voor de keeper van S.J.M. wist wat er gebeurde, suisde de bal hem voorbij.

2—0!

De jongens van de kweekschool hieven, om het veld, een vreugdegebrul aan en schimpten op S.J.M.

„Het gaat prachtig,” zei Tom tot een zijner medespelers. Deze zag echter aan Tom's gezicht maar al te goed, hoezeer hij was teleurgesteld.

Kort daarna was het rusten.

Tom gaf nog eenige aanwijzingen en vermaande de jongens ernstig, toch niet bang te zijn.

Het spel begon weer. Er had een groote verandering plaats. S.J.M. drong vervaarlijk op en tegen de aalvugge bewegingen der kleinere jongens, stond D.E.K. zoo goed als machteloos.

Zoo hard hij kon, holde Tom door alles heen, terwijl de linksbuiten den bal naar voren bracht. De laatste loste zijn schot. De bal kwam recht voor het doel neer. Tom stond gereed. Een geweldig schot en.... S.J.M. juichte.

2—1!

Direct na den aftrap was de bal alweer op de D.E.K.-helft. De spil kreeg den bal toegespeeld en Tom liep op hem toe om hem aan te vallen. Het was echter niet nodig. De spil liet den bal schieten, en voor hij zich kon herstellen, had Tom reeds naar den rechtsbuiten gecenterd. Deze liep naar voren, loste een schot, de keeper liep uit en.... Tom, die juist op tijd was om den keeper den bal te ontnemen, had geen moeite.

2—2! Gelijk!

Nog tien minuten te spelen. D.E.K. was vastbesloten te overwinnen. S.J.M. begreep, dat hier de eer op het spel stond. Elke centimeter grond werd met heldenmoed verdedigd.

D.E.K. maakte een wilden uitval. De midvoor had een kleine schermutseling voor het doel. De rechtsbinnen liep naar voren en stond offside. De S.J.M.-keeper liep uit, en op dit oogenblik centerde de midvoor. De rechtsbinnen had geen moeite om in buitenspelpositie in het verlaten doelt te schieten.

Een protest ging op. De scheidsrechter verklaarde, het niet gezien te hebben. Het doelpunt was dus geldig.

Tom werd bleek van woede. Hij wist, dat de scheidsrechter een goede vriend was van den D.E.K.-keeper. Voor dezen „vriendschappelijke wedstrijd!” was geen bondsscheidsrechter noodzakelijk.

3—2! Nog vijf minuten!

(Slot volgt)

DE VROUW EN HAAR RIJK

VROUWELIJKE POLITIE.
Commandant Mary S. Allen, hoofd van de vrouwelijke Auxiliary Police te Londen (rechts) vertoefte te New-York, waar zij het werk van de vrouwelijke politie bestudeert.

DE VROUW ALS KIEZERES.

Een jong statisticus te Leipzig houdt zich in zijn dissertatie bezig met de mate van deelneming van vrouwen aan verkiezingen. Na te hebben opgemerkt, dat daaromtrent de tegenstrijdigste gissingen de ronde doen, omdat feitelijke gevens ontbraken, schrijft hij o.m.: De meest gangbare opvatting was, dat de vrouwen ijverige kiezers waren en uitoefening van het kiesrecht op hoogen prijs stelden.

Voor de twee steden Leipzig en Dresden, in Saksen dus, waar de politieke stroomingen vrij sterk zijn, en in een aantal plattelandsgemeenten in het district Bautzen, is nu bij de laatste verkiezingen voor den Landdag de mate van deelneming der vrouwen nagegaan. De uitkomsten waren verrassend.

In de eerste plaats toch bleek, dat zoowel in de steden als op het platteland de deelneming van vrouwen aan de verkiezing veel geringer is dan van mannen. Op het platteland is het percentage nog ongunstiger dan in de stad.

Als men bedenkt, dat er in Duitschland meer vrouwen dan mannen zijn, dan is het feit dat er in de steden 5 pCt., op het platteland zelfs 20 pCt. minder vrouwen dan mannen ter stembus gaan, niet zonder belang, want het ligt voor de hand, dat de volkswil niet tot uitdrukking komt als zooveel zich van stemming onthouden.

De spijbelaars zitten vooral onder bepaalde groepen: in de stad zijn het met name de jongeren, die geen belangstelling toonen. De algemeene opvatting, dat juist zij — tusschen de 20 en 30 jaar — den meesten ijver aan den dag zouden leggen, is bijgevolg geheel onjuist. In de steden zijn de vrouwen tegen de 50 de ijverigste kiezers, op het platteland die tusschen 30 en 40 jaar. Verder blijkt, dat ongehuwde vrouwen in mindere mate naar de stembus gaan dan de gehuwde.

Merkwaardig zijn ook de cijfers, die men krijgt, als men rekening houdt met de maatschappelijke positie. Lage percentages van deelneming vindt men bij dienstboden en huishoudsters, gelijk ook bij bedienden in hotels, restaurants e.d., verder bij weduwen en stillevenende vrouwen in de steden.

Dat onder de gehuwde vrouwen een veel grooter percentage gaat kiezen dan onder de ongehuwden is slechts te verklaren als men aan-

neemt, dat de mannen hun vrouwen aanspooren naar de stembus te gaan.

De vraag of het huishoudelijke plichten zijn dan wel gemakzucht die de mindere deelneming van de vrouw aan verkiezingen veroorzaken, laat de schrijver onbeantwoord. Een vrouwelijk Rijksdaglid, die onlangs in een Duitsch blad over hetzelfde onderwerp schreef heeft de oorzaak gezocht in de mindere belangstelling voor politieke vraagstukken, welke meestal uit onwetendheid voorkomt. Zij kwam daarom tot de slotsom, dat de politieke partijen zich bij hun propaganda in ruime mate tot de vrouwen dienen te richten.

HET MIDDAGSLAAPJE.

Hoe verkrijgt men de hedendaagsche mode-slantheid en hoe behoudt men ze als men zoo gelukkig is geweest ze te veroveren? Er zijn duizend recepten in omloop. Iedere dame prijst luid of in het geheim pillen, dieetkuren, sportbeoefening, enz. aan en zelfs de doktoren worden sedert lang niet meer uitsluitend door werkelijk zwaarlijvige dames om bevrijding van haar overvloed aan lichaamsomvang geplaagd, maar ook de figuren, die vroeger als volstrekt normaal, ja waarschijnlijk zelfs als schoon zouden zijn beschouwd, verschijnen op het spreekuur van de specialisten, wier reputatie beweert, dat zij een den de slankheid van een lucifer kunnen verschaffen.

Geen middagdutje... Dat is het eerste en strengste voorschrift bij iederen strijd tegen te grooten lichaamsomvang.

Jarenlang heeft het wetenschappelijk onderzoek zich bezig gehouden met de vraag of beweging dan wel rust na den maaltijd de spijsvertering bevordert. „Beweging geeft eetlust,” beweerden de voorstanders van het wandelen na den maaltijd, „beweging vertraagt het werken van de maag,” verzekerden hun tegenstanders. Ten slotte is de oude twistvraag toch ten gunste van rust na tafel, als zijnde bevorderlijker voor de spijsvertering, beslist, en er bestaat tegenwoordig geen aansterkingskuur, die niet samengaat met een ligkuur na den maaltijd. De dames, die slank willen worden, kunnen daaruit de gevolgtrekking maken, dat rust na het eten het aanzetten van vet bevordert en feitelijk denkt ook geen hedendaagsche jonge vrouw die niet anders te doen heeft dan op zichzelf en op haar schoonheid te letten, in de verste verte aan het beroemde „kwartiertje op de canapé”, dat natuurlijk dikwijls aangroeide tot 'n uur of nog meer. Men gaat na tafel de frissche lucht in, nadat tevoren reeds het genot van een paar sigaretten heeft moeten bijdragen tot behoud van de slankheid.

Een partijtje tennis in den zomer, een dansje bij de vijfursthee in den winter, moeten er toe bijdragen, het effect van een sober afgemeten maaltijd te vernietigen, omdat het nu eenmaal niet te vermijden is, dat men af en toe althans een kleinigheid eet.

Maar nu zijn er tegenwoordig ook veel vrouwen, die als huisvrouw of in een beroep den geheelen dag vlijtig gewerkt hebben en voor wie eenige rust na tafel onontbeerlijk is. Ook zij willen natuurlijk overeenstemmen met het mode-ideaal en aangezien haar telkens opnieuw wordt voorgehouden, dat vrouwen, in het bijzonder vrouwen, die een zittend leven leiden, alle hoop, om een paar kilogram af te nemen, voor goed moeten opgeven, als zij niet overgaan tot het afschaffen van het middagdutje, probeeren zij ook nog dit offer te brengen aan de ijdelheid.

Wat zijn nu de gevolgen, als een zoogenaamde werkende vrouw, die sedert jaren aan eenige rust na tafel is gewoon geraakt, plotseling met die oude gewoonte breekt?

In de eerste plaats is zij niet uitgerust; moe en slaperig gaat zij weer aan den arbeid; er ontstaat hoofdpijn en de werkkraft is aanmerkelijk verzwakt. Deze verschijnselen behoren wel niet tot de aangenaamheden, maar zij zouden nog wel te verduren en misschien te overwinnen zijn. Na korten tijd met geweld

van het middagslaapje te hebben afgezien, doet zich echter een ander, in het geheel niet verwacht verschijnsel voor: het gelaat wordt vaal en slap, de gelaatstreken worden scherper en zonder noemenswaard aan lichaams-gewicht te zijn afgenomen, ziet de ongelukkige proefneemster er slecht, of, om onbeleefd, maar duidelijk te zijn, oud uit.

• Dat is het leelijkste geval van het afzien van het middagslaapje. De meeste vrouwen, ja zelfs vele mannen houden het niet uit, den geheelen dag te werken, zonder het lichaam na het middagen een liggend doorgebracht rusttijd te geven. Afwijking van die gewoonte wordt vast en zeker merkbaar in een aanmerkelijk er slechter gaan uitzien van de betrokkenen. Na deze ontdekking komen de dames te staan voor een moeilijke beslissing. Moeten zij afstand doen van de lang geconserveerde jeugdigheid der gelaatstreken, of van het verkrijgen eener slanke figuur?

Na zwaren innerlijken strijd besluiten de meesten tot het laatste, want in de eerste plaats is het... gemakkelijker en in de tweede plaats ziet niemand er graag leelijker uit, als hem het middel bekend is om er beter uit te zien. De verstandige vrouwen gooien het met zichzelf op een accoordje: zij gaan weliswaar na tafel een beetje rusten, om de allerergste moeheid kwijt te raken, doch rusten niet langer dan twintig minuten. Dat is nu wel niet bevorderlijk voor het „afnemen”, maar zulk een kort middagslaapje draagt ook in geen geval van belang bij tot vermeerdering van het lichaams-gewicht, terwijl het het gelaat toch zeer aanmerkelijk ten goede komt. Het beste zou het geweest zijn, zich het slapen na het eten nooit te hebben aangewend. Maar wat baat deze te laat komende wetenschap, als men onmiddellijk na tafel de oogen nauwelijks meer open kan houden? Een kopje sterke koffie verdrijft den slaap wel, maar de vermoeienis verdwijnt niet. Het zijn werkelijk onaangename vraagstukken, waarin we een beslissing moeten nemen!

De Amerikaansche film-ster Alice Terry (Mrs. Rex Ingram) te Los Angeles, heeft als pleegmoeder den negenjarigen Algierschen „sheik” Kada Abdelkader tot zich genomen.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

EEN RUITERFEEST

De feestelijke herdenking van het 5-jarig bestaan der Koninklijke Nederlandsche Jachtvereniging heeft Zaterdag j.l. te Amersfoort plaats gehad. Wij zijn in de gelegenheid een prachtfoto te publiceren van een onzer fotografen, bij die gelegenheid gemaakt en willen die onzen lezers niet onthouden. We zien er vier leerlingen van de school voor verlofsofficieren der cavallerie tegelijk een hindernis nemen. Een werkelijk niet alledaagsche foto, die den maker alle eer aandoet.

UITSLAG PRIJSVRAAG XXI

Onze prijsvraag, waarbij gevraagd werd uit een tiental tekeningetjes namen te lezen van plaatsen in den omtrek onzer stad, is bijzonder ingeslagen; het aantal oplossingen toch, al waren ze dan ook niet allemaal juist, was grooter dan het toch al zeer respectabele aantal dat wij in den regel op onze veertien-daagsche prijsvragen ontvangen.

Allereerst laten we hier de oplossing volgen. In de volgorde waarin ze geplaatst werden in de nummers van 18 en 25 April stellen de tekeningetjes de volgende plaatsen voor:

Aalsmeer, Buiksloot, Halfweg, Broek in Waterland, Ouderkerk, Zunderdorp, IJpendam, Uitdam, Schouw en Zaandam.

Bij loting werden de prijzen toegekend aan de volgende goede oplossers:

Een fraai Japansch theeservies aan C. Eerdhuijzen Jr., Haarlemmerweg 9 huis, A'dam;

Een nikkelen horloge aan F. Jorissen, Sluisstraat 51, A'dam.

Een zwaar verguld Gilette scheerapparaat aan J. L. van Elk, Schinkelkade 30 huis, A'dam en A. J. L. Weijers, Fred. Hendrikstraat 1881, A'dam.

Een kistje Spatram sigaren aan:
A. C. Tito, Rustenburgerstraat 106, A'dam;

J. Emmelkamp, 3e Oosterparkstr. 155, A'dam;
D. E. Abbo, Ten Katestraat 111, A'dam; Ch. P. Kruk, 1ste Atjehstraat 143, A'dam; E. Verkaik, Bentinckstr. 72, A'dam.

Een doos luxe postpapier aan H. K. Scheffer, Linnaeusstr. 67, A'dam en mej. van den Brock, Wilhelminastr. 176 hs, A'dam.

Een beschuitton aan: A. J. Terwijn, Egelantiersgracht 128, A'dam.

Een bonbonmandje aan: M. Bomert, Pieter Aertzstr. 49, A'dam.

Voorts zal nog aan vijftientwintig goede oplossers een kunstplaat worden gezonden.

Van verschillende inzenders ontvingen wij bij de oplossing aardige versjes, waarvan wij er hier een tweetal willen laten volgen, omdat er uit blijkt met hoeveel genoegen deze prijsvraag door onze abonne's is ontvangen.

De heer Krul dichtte, na de opsomming der plaatsnamen:

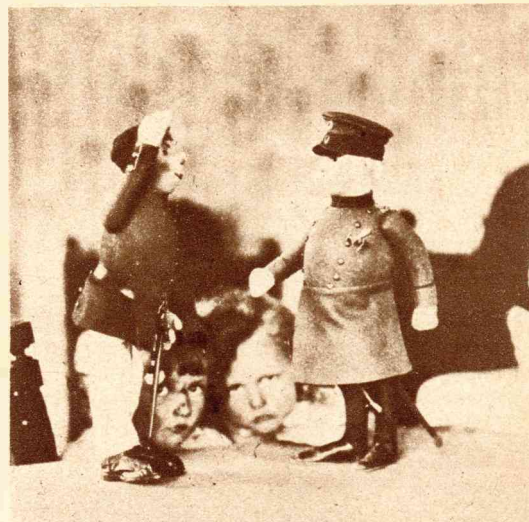
Klein, zijn die plaatsjes,
Maar ook wel fijn.
Getuige de kiekjes,
Die in uw blad er van zijn.
Rustig gelegen,
Kalm en bedaard,
Heusch het penseel
Van een schilder wel waard.

De heer Bomert dichtte:

Dorpjes van ons mooie Holland
Vaak verscholen op de kaart,
Schoon er velen u niet kennen
Toch 't bezoek vaak ruimschoots waard,
Mocht 't gevolg zijn van deez' prijsvraag
In ons blad „Stad Amsterdam”,
Dat er menig wandelaar, fietser,
U van 't jaar bezoeken kwam!

PRIJSVRAAG XXIII

Onze nieuwe prijsvraag geeft weer eens iets anders. Wij vragen voor onderstaand plaatje een 4-regelig versje als onderschrift te maken.

Voor de aardigst bevonden versjes worden de volgende prijzen uitgelooft:

1 fraaie lederen damestasch;
1 echt Gilette scheerapparaat;
3 kistjes Spatramsigaren van 25 st.;
3 bussen Amstelcacao van 1 pond;
3 dozen luxe post;
2 tabakspijpen;
3 pakken Five o'clock tea;
10 boekwerken.

Drinkt ook in de wintermaanden

Victoria-Water

Oberlahnstein

het bevordert de digestie en een regelmatige afscheiding der vchten.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

ROOKT

Spartan

AFGEWIMPELD.

„Hebt u zin in een flinke wandeling?” vroeg ze.
„Hé ja, dat zou ik heerlijk vinden!” riep de jonge man op bezoek verheugd uit.
„Wel, laat me u er dan niet van afhouden!”

DUBBELZINNIG.

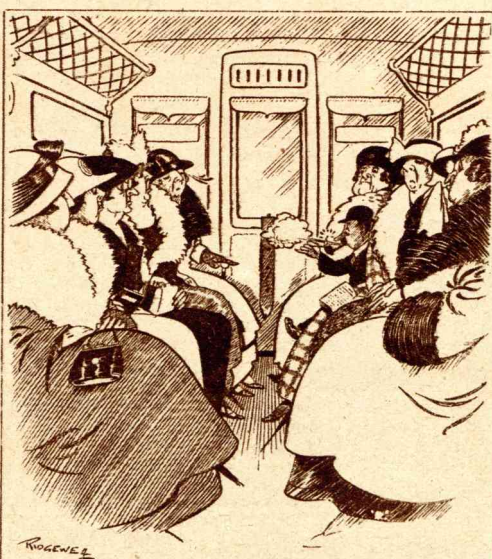
Een reiziger schrijft uit Rome aan zijn vrouw o.a.:
„Ik heb het Forum en het Coliseum bezocht. En je kan niet gelooven, lieve, hoezeer ik aldoor aan jou moest denken, toen ik die oude ruïnes zag.”

TOEVALLIG.

„Vader, hij houdt van me. Mag hij morgen bij u komen,” zei het jonge meisje blozend.
„Ik zou eerst wel eens wat meer van hem willen weten,” vond vader. „Hoe groot is zijn inkomen?”
„Dat weet ik niet, vader. Maar, o, wat toevallig.”
„Wat is toevallig?”
„Hij vroeg me ook hoe groot uw inkomen was.”

EEN HOOFD — EEN HOED.

„Er moest maar één hoofd zijn in elk gezin,” riep de spreker op een vergadering uit.
„Ja, dat vind ik ook,” riep een man uit het publiek, iemand, die eruit zag alsof hij veel zorgen had.
„U bent het met me eens, mijnheer?” vroeg de spreker.
„Ja mijnheer,” antwoordde de man. „Ik heb n.l. juist de hoedenrekening voor mijn negen dochters betaald.”

's-WERELD'S NIET GEWAARDEERDE HELDEN.
De man die zijn pijp aansteekt in de rookcoupe die vol dames zit.
(The Passing Show)

„MERCURIUS”
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383, Tel. 47400
AMSTERDAM
Speciale aanbieding in dozen en mappen postpapier

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkoopters korting.
Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

JAMMER.

„Als ik eenmaal dood ben, zullen mijn schilderijen schatten waard zijn,” zei de kunstenaar.
„'t Is mogelijk,” zei de kooper. „Jammer maar, dat je er nog zoo allemachtig gezond uitziet!”

MISLUKT.

„Ik kom bij u, meneer omdat ze me onderweg verteld hebben, dat u zoo goed bent voor arme mensen,” verklaarde de bedelaar.
„Zoo, en ga je weer denzelfden weg terug?”
„Ja meneer...”
„Zeg ze dan maar, dat er niets van waar is.”

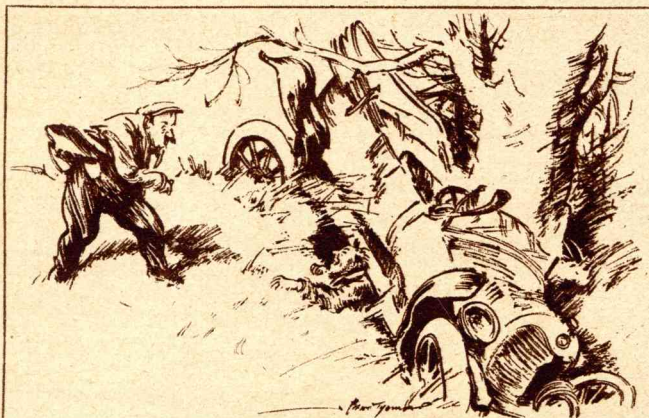
BRUTAAL.

„Wou jij met m'n dochter trouwen? En 't is nog niet zoo lang geleden, dat je kegeltjongen was in mijn club!”
„Nou ja, meneer, maar dat hindert niet. Iemand die slecht kegelt kan nog wel een goeie schoonvader worden.”

Café „OOSTERBAAN”

MARNIXSTR. 166 AMSTERDAM
TELEF. 46087

SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING
KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 's.NACHTS.

ZIJN TROOST.

„Lieve hemel, dat ziet er kwaad uit! Is er nog iemand in de auto?”
„Ja, de man, die hem me wilde verkoopen!”
(London Opinion).

HET GENOT VAN DEN EIGENAAR.

Grootvader had zijn kleinzoon geld voorgeschooten om een nieuwen voetbal te koopen. Kleinzoon betaalde iedere week iets af van zijn zakgeld en men was overeengekomen, dat grootvader eigenaar van den bal zou blijven tot hij geheel betaald was.
„Zeg grootvader,” kwam de jongen op zekeren dag, „van wie is de voetbal nou eigenlijk?”
„Van mij natuurlijk,” verzekerde grootvader.
„Je hebt hem immers nog niet heelemaal betaald?”
„Dat is zoo. Ik wou het alleen nog maar eens van u hooren. Want ziet u, uw voetbal moet noodig gerepareerd worden.”

„Waarom kijkt zoo'n stommert niet uit!”
(Pearson's Weekly)

EEN GOEDE WEKKER.

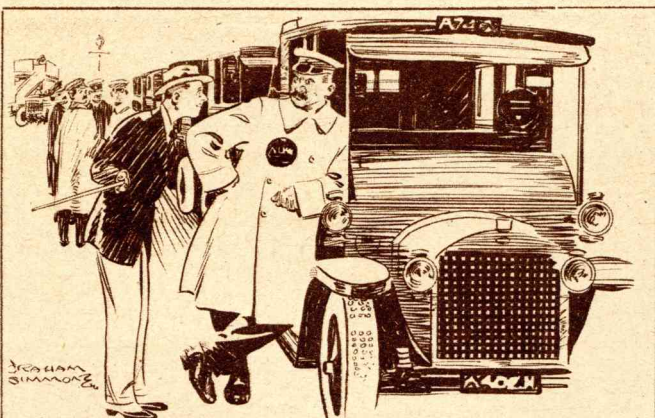
Een handelsreiziger, die in een klein plaatsje moest overnachten, wilde den volgende morgen den eersten trein naar Amsterdam halen. Daarom vroeg hij de waardin, haar wekker te mogen leenen.
Ze kwam ermee aandragen en vertelde: „We gebruiken 'm niet dikwijls mijnheer, en soms blijft ie wel eens steken, maar als ie niet afloopt, hoeft u alleen maar even dit hamertje aan te raken en dan ratelt ie z'n best.”

ER WAS GEEN HAAST BIJ.

Zijn heele leven lang had zijn vrouw de baas over hem gespeeld en nu hij ging sterven wilde ze toch ook iets vriendelijks als troost zeggen.
„Ja,” zei ze, „je gaat nu van me weg, maar ik zal je wel spoedig volgen.”
„Dat denk ik ook, An,” antwoordde hij zwakjes, „maar wat mij betreft, hoef je daar zoo'n haast niet mee te maken, hoor!”

VERSPROKEN.

Rechter: „U wordt van dronkenschap beschuldigd, hebt u daar iets tegen in te brengen?”
Beklaagde: „Ik ben nog nooit in mijn leven dronken geweest, mijnheer de rechter, en ik wil het nooit worden ook, want ik krijg er den volgende morgen altijd zoo'n naar gevoel van.”

's-WERELD'S NIET GEWAARDEERDE HELDEN.
De man die den moed heeft, om een taxi-chauffeur naar den weg te vragen.
(The Passing Show.)

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

DE VISSCHER.

Hij had al een paar uren tevergeefs zitten hengelen, toen een voorbijganger hem met zijn vragen kwam vervelen.
„Aan 't visschen?”
„Ja.”
„Heb je al wat?”
„Ja.”
„Wat dan?”
„Geduld.”

OVERTROEFD.

Twee bluffers stonden tegen elkaar op te snijden bij den Niagara-waterval.
„Ik heb eens een man gezien die hier tegen op zwom,” verzekerde de een.
„Heb je dat zelf gezien?” vroeg de ander.
„Ja, met m'n eigen oogen.”
„Nou — dat was ik.”

HUN KWALEN.

„Zeg Tom, heb jij wel eens last van slapeloosheid?”
„Ja, en niet weinig, sommige nachten slaap ik niet meer dan drie uur.”
„Dan beklaag ik je hoor. Ik sukkel er ook zoo erg mee en dat nu al bijna twee jaar lang. De dokter noemt het: neuro insomnia paralaxintio.”
Tom gromde wat en zei: „Bij mij duurt het nu zoowat een half jaar maar wij noemen het een baby.”